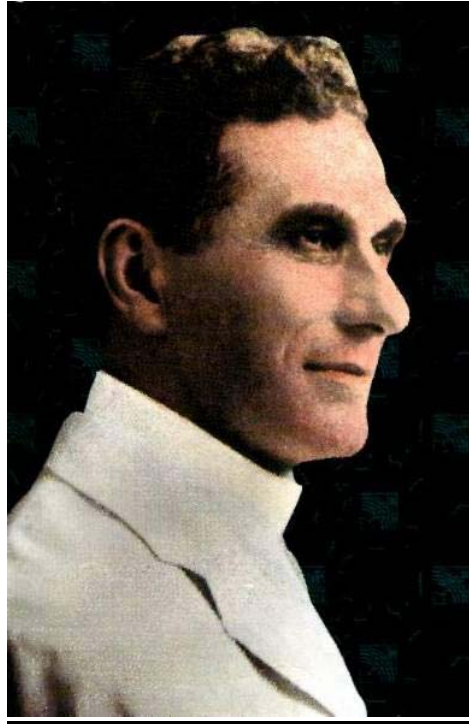

Dobrodružství v Bohu

J. G. Lake

Bennie Blount Ministries International

This work is in the Public Domain. Copy Freely.

Tato kniha je MAJETEK VEŘEJNOSTI. Kopírujte volně.

www.bennieblount.org

DOBRODRUŽSTVÍ V BOHU

Autor: John Graham Lake

Klasika

Biblické citáty jsou uvedeny podle těchto překladů:
kral. – kralický (1613)

Title: Adventures in God
Author: John Graham Lake

Předmluva vydavatele

V této knize jsme představili tuto látku, tak úzce, jak to jen bylo možné. Nepokoušeli jsme se v tom zřídit chronologický řád. Naše naděje je, že tato látka bude mít stejně příznivý vliv na čtenáře, tak jako měla na nás, když jsme tuto knihu poprvé četli. Byly učiněny velmi malé úpravy, tak že celistvost a vůně samotného J.G. Lake zůstala.

Tento rukopis byl složen zetěm J.G.Lake, panem Wilfordem H.Reidt.

Jsme velice vděční dceři J. G. Lakeho, Gertrúdě a jejímu manželovi za jejich opatrné zacházení a stálý zájem o to, aby se tento cenný rukopis dochoval pro užitek v Kristově tělu.

OBSAH

Předmluva

Dobrodružství v Bohu -----	11
Jak mě Pán poslal do Jižní Afriky -----	
Jak jsem svůj život zasvětil uzdravovací službě -----	
Více dobrodružství v Bohu -----	
Posvěcení J.G. Lakeho; Prohlášení o posvěcení křesťana -----	
Významné události v životě J.G.Lakeho; -----	

Dobrodružství v Bohu

Dobrodružství v Bohu

Našel jsem Boha jako chlapec a už téměř 50 let chodím v Božím světle, ve kterém se snažím porozumět obecenství s Ním, když naslouchám Jeho hlasu.

Chci upoutat vaši pozornost k některým věcem, ze kterých se křesťan raduje a k těm ostatním, které mu schází.

Jeden milý člověk se zranil při autonehodě nedaleko města Beaverton, takže na následky svých zranění zemřel. O den později, po smrti toho muže, jsem byl na návštěvě u několika přátel v Beavertonu. Řekli mi o jeho smrti. Po naší návštěvě moje žena a já jsme toto město navštívili. Po příjezdu k silnici, nějaký hlas řekl: „Zastav u levého pruhu silnice.“

Neznáš tento hlas křesťanské srdce? Tento hlas je tak běžný, že jsem o něm nikdy neřekl ani své ženě.

Pokud jste na opačné straně silnice, porušujete dopravní předpisy. Ale já jsem tomuto Hlasu naslouchal tak mnoho let, takže jsem se ho naučil ve většině případech poslechnout. Ježíš řekl: „Mé ovce slyší můj hlas“ (Jan 10:27).

(Myšlenku, kterou se vám pokouším přinést drazí přátelé spočívá v hodnotách poznávání Pána a v tom, co znamená mít společenství s Bohem. Spása není jen něco, co vám Bůh dává a co vás požehná, až zemřete. Spasení znamená, že jste v přítomnosti Pána nyní. Bůh zaslíbil křesťanovi směr a vedení Duchem Svatým).

Přejel jsem na levou stranu silnice a nechal jsem dojet kola mého auta až k příkopu. Potom bylo slyšet skřípění velkého nákladáku, který projížděl zatáčkou. Nikdy předtím jsem to neviděl. Místo toho, aby nákladák přijížděl normálně, sjížděl po levé straně silnice v 45° stupňovém úhlu. Nákladní auto se stalo neovladatelné a zakrývalo celou silnici!

Kdybych byl býval zůstal na pravé straně silnice, tak by do mě nákladák udeřil stranou a vystrčil by mě přes krajnici ze svahu dolů. 30 a 1/2 metrový pád dolů ! Já jsem však byl na druhé straně, když ta veliká věc projela kolem mě.

Nákladní auto ujelo dalších patnáct až dvacet metrů, udeřilo o silnici a samo se srovnalo. Řidič dostal nákladní auto opět pod svou kontrolu a jel dál.

Drazí přátelé, lidé v Božím Slově byli vedeni Božím hlasem. Bůh k nim mluvil. To je ta vnitřní podstata skutečné křesťanské zkušenosti, ten důvod proč lidé hledají Boží milost, aby vstoupili do skutečného křesťanského Božího srdce, do skutečné duše Ježíše Krista, do místa, kde On žije ve vás – kde Jeho hlas mluví ve vašem srdci.

Jednoho dne jsem seděl v domě De Valeras v Krugersdorpu v Jižní Africe, když ke mně přijel člověk, který procestoval celou zemi. Jezdil za mnou od místa k místu a pokoušel se mně dohonit. Trpěl od úžehu, který poškodil jeho mozek a také se u něho do větší míry rozvinula rakovina.

Přišel do mého domu a ukázal se jako skutečný přítel naší rodiny. Během chvilky, šestileté dítě, které sedělo vedle mě, přešlo pokoj, vyšplhalo se na mužova kolena, položila své ruce na rakovinu v jeho tváři a pomodlilo se. Uviděl jsem jak rakovina začala usychat. Za půl hodiny – ta věc zmizela. Rána tam stále byla, ale v pár dnech byla uzdravena.

Poté, co holčička položila své ruce na jeho hlavu, vstal a řekl: „Ach, oheň, který byl v mém mozku je pryč“, a jeho mysl byla zdravá.

„Boží jest moc“ (Žalm 62:12). Nejprostší duše se může dotýkat Boha a žít ve skutečné Boží přítomnosti a Jeho moci. Moje duše je smutná, když vidím, že jsou lidé překvapeni a udiveni z obyčejného a zřejmého důkazu Boží moci.

Jakási žena přišla do Uzdravovacích míst s nádorem větším než je velikost dítěte v matčině břiše před porodem. Její lékaři byli oklamáni, věřili že je to dítě, dokud jí nepřešel ženský běh. Potom zjistili, že to musí být něco jiného. Navštívila Uzdravovací místa a já jsem jí vyslechl. Řekla mně: „Pane Lakeu, mám posudek od několika lékařů. Každý z nich je jiný, ale každý říká: „ Je možné, že to může být dítě. Nyní však uplynula doba před porodem a oni neví, co říct.“

Položil jsem na ní na chvíli ruku a řekl jsem: „Paní, to není dítě, to je nádor.“

Posadila se a začala plakat. Její ošetřovatelka byla u ní. Její duše byla ztrápená a nepřijala uzdravení.

Přišla opět v jiné odpoledne proto, abych se za ní modlil. Příští den se vrátila a nesla své korzety. Řekla: “Přišla jsem vám ukázat, že jsem úplně zdravá. Po mém návratu minulý večer domů v deset hodin večer, jsem neměla jediný důkaz o tom, že by se něco stalo, kromě toho, že jsem se cítila příjemně a kašláním bylo pryč. A po mém probuzení tohoto rána jsem byla zdravá.“

Zeptal jsem se: „Zmizelo to ve formě tekutiny“?

Odpověděla mně: „Nebyl tam ani jeden vnější náznak jakékoli povahy.“

Milovaní, co se stalo?

Ono se to ztratilo. Nádor zmizel.

Co je zázrak? Je to zřejmý důkaz nadpřirozené kontroly Ducha Božího nad každou povahou a formou hmoty.

Milovaní, moc takové události, takového činu a znamení ukazuje vám i mně, že skrze živý, přímý a skutečný kontakt s Duchem Božím, jsou všechny věci možné. Požehnané buď Jeho jméno!

Jednou jsem měl příležitost být na jednom shromáždění v Los Angeles. Tyto shromáždění pořádal starý černý bratr¹. Měl to nejlegračnější ústní podání slova, které jsem kdy slyšel. Chci vám však říci, že tam byli lékaři, právníci a profesori, kteří naslouchali podivuhodným věcem, které vycházely z jeho rtů.

Nebylo to ve slovech, které říkal, bylo to v tom, co říkal ze svého ducha k mému srdci, což mně ukázalo, že měl více Boha ve svém životě, než kdokoli s kým jsem se doposud v mém životě setkal. Byl to Bůh v něm, který přitahoval lidi.

Jeden muž prosil, aby se mohl postavit a hovořit každou chvíli.

(Někteří lidé mají máni mluvení).

Starý černý bratr to snášel dlouhou dobu. Konečně ten člověk znovu povstal a starý černý bratr napráhl prstem a řekl v autoritě: „Ve jménu Ježíše Krista, sedni si!“

Muž se neposadil, ale padl dolů a jeho přátelé ho vynesli ven.

Toto je jen jeden z živých důkazů o tom, co křesťanství je. Je to duchovní moc Ježíše Krista skrze Ducha Svatého, který naplňuje lidskou duši a tělo a probleskuje skrze její přirozenost jako svatý plamen, který dokonává Boží vůli.

Existuje křest, který patří Ježíši. Ten je pod jeho svrchovanou kontrolou. Žádný anděl ani člověk ho nemůže poskytnout. Přichází to od Něho samotného.

On to je, „*kdo křtí Duchem Svatým*“ (Jan 1:33). Takže člověk, který chce Ducha Svatého, musí vstoupit do pevného vědomého osobního vztahu se samotným Ježíšem Kristem. Požehnaný buď Bůh!

Téměř rok před mým odjezdem do Afriky jsem se jednoho večera modlil a v modlitbě mě zastínil Duch Páně.

Pán mně ukázal různá místa, ve kterých jsem měl pět let pracovat a skrze osvětlení, které přicházelo z nebes jsem poznal rozměr díla na každém místě. Poslední z míst ve vidění byla Jižní Afrika.

Ten večer, když jsem klekl na podlahu, jsem byl najednou přítomný v nějaké církvi v Johannesburgu v Jižní Africe, kde jsem byl přijat za pastora. Prošel jsem dveřmi té církve a pak po celé délce modlitebny dopředu a do malého předsálí. Díval jsem se okolo a všeho jsem si všiml: nábytku, pokoje a

---

¹ W. J. „tatínek“ Seymour, který navštěvoval Charles F. Parhamovu biblickou školu v Houstonu. Třebaže doposud nepřijal křest Duchem Svatým, na jaře 1906 poznal, že má odejít do Kalifornie. Zde přijal křest v Duchu Svatém a potom sehrál důležitou roli ve velkém probuzení na Azusa Street.

všeho, co bylo kolem. Toto všechno se stalo, když jsem se modlil v mém rodném městě nedaleko Chicaga. Za necelý rok jsem v této církvi dělal pastora. Bůh to učinil. Já jsem s tím neměl nic společného.

Bůh mi ukázal skrze osvětlení úžasný rozsah a povahu díla, které šel vykonat po celé zemi. Vírou jsem uvěřil této věci, kterou mně Bůh ukázal a která se měla stát. A začal jsem na tom pracovat, dokud nebylo vidět, že se to všechno vyplnilo.

Jednoho večera, jedna dívka, jménem Hilda, která měla mezi šestnáctým a osmnáctým rokem, byla přemožena Duchem Božím v moji vlastní modlitebně. Povstala a postavila se na pódium za mě. Okamžitě jsem rozpoznal, že Pán této dívce dal poselství. Jednoduše jsem se zastavil v kázání a čekal jsem, zatím co na ní spočíval Duch Boží.

Začala prozpěvovat v nějakém jazyku, který byl pro mě neznámý. Potom udělala gesta podobná těm, které dělá mohamedánský kněz, když prozpěvuje modlitby.

V zadní části domu jsem si všiml mladého Indiána z Východu, kterého jsem osobně znal. Začal být nadšený a počal opatrně vycházet z uličky mezi sedadly. Bez toho, aby ho někdo vyrušoval, vystoupil z uličky a přišel dopředu. Potom se postavil a hleděl do dívčí tváře s napjatým ohromením.

Když její poselství skončilo, řekl jsem mu: „Co je to?“

Odpověděl: „Á, ona mluví v mém jazyku!“

Řekl jsem: „Co říká?“

Vystoupil na pódium, postavil se za mě a vysvětlil podstatu jejího poselství.

Odpověděl: „Říká mi, že spasení přichází od Boha, a že Ježíš Kristus, který je Bohem, se stal člověkem, aby zachránil lidi. Říká, že žádný člověk nemůže zachránit druhého člověka, a že Mohamed byl člověk jako ostatní lidé a nemá žádnou moc zachránit člověka z jeho hříchů. Ale Ježíš byl Bohem a měl moc, aby předal svého Ducha mně a učinil mě podobného Bohu.“

Během doby, kdy jsem kázal v Jižní Africe, jakási paní z Ameriky, jejíž syn bydlel ve státě Iowa, přišla během týdne na jedno večerní shromáždění.

Před shromážděním si mě nechala zavolat do učebny, kde mě řekla, že jí právě přišel dopis od její snachy. V dopisu bylo uvedeno, že syn této paní z Ameriky, který byl univerzitním profesorem, onemocněl na tuberkulózu. Musel se vzdát svého učitelského místa, protože velmi vážně onemocněl.

Když jsem pak mluvil s jeho matkou, všiml jsem si – také věřila, že její syn má tuberkulózu, a že zemře pokud rychle nepřijde uzdravení. Vrátil jsem se do posluchárny a šli jsme se modlit. Vystoupil jsem na konci jeviště s prosbou, aby mně matka předala dopis. Zatímco byl v mých rukou, poklekl jsem k modlitbě a pozval všechny ostatní, aby se ke mně připojili ve víře v Boha za vysvobození tohoto člověka.

Připadalo mi, že se můj duch vznáší v Bohu a potom jsem přestal vnímat veškeré okolí. Najednou jsem zjistil, že stojím v domě toho mladého muže v Iowě, přibližně 10 000 mil vzdáleného od Johannesburgu. Muž seděl u kamen na uhlí s malým dvouročním chlapcem, který seděl na jeho klíně.

Pozoroval jsem ho s kritikou a řekl si sám k sobě: *„Tvoje tvář je tvrdá a neukazuje žádný důkaz rozvoje duše nebo duchovního života, přesto tvoje láska ke tvému synu je výkupnou kvalitou.“* Jeho žena seděla na protější straně stolu a četla časopis. Pozoroval jsem jí s připomínkou sám v sobě: *„Když dostal tebe, dostal pěknou „divošku“!*

Zatím v postoji za mužovým vozíkem, jsem položil své ruce na jeho hlavu a tiše jsem se modlil k Bohu, aby mu daroval dar uzdravení, a aby ho uzdravil. Také proto, aby mohl požehnat svět, a aby srdce jeho matky bylo utěšeno.

Neuvědomil jsem si, jak jsem se dostal nazpět. Za okamžik jsem si uvědomil, že klečím na pódiu v církvi. Po vyslovení slyšitelné modlitby Duch Boží hluboce spočíval na lidech.

O šest týdnů později přišla zpráva, že tento mladý muž byl zcela uzdraven. Jeho uzdravení začalo přesně v datum, kdy byla za něho přednesena modlitba v naší církvi, která byla vzdálena 10 000 mil od místa, kde tento mladý muž žil.

V jednu dobu, po mé nepřítomnosti ve městě Spokane, jsem paní Lakeovou nenašel doma. Bylo to ve chvíli, kdy jsem se chystal, že půjdu na odpolední shromáždění, když tu někdo vešel a řekl: „Vaše sekretářka, paní Grahamová umírá. Vaše žena je u ní.“

Pospíšil jsem si k tomu místu. Jedna z žen (která sloužila na plný úvazek) se se mnou potkala u dveří a řekla: „Přišel jsi pozdě, už zemřela.“

Když jsem vkročil dovnitř, jakýsi služebník vycházel z pokoje. Řekl: „Nedýchá už pěkně dlouho.“

Avšak při pohledu na tu ženu jsem přemýšlel o tom, jak jí Bůh před třemi roky vzkřísil z mrtvých. Jak jí znovu navrátil její dělohu, vaječníky a vejcovody odstraněné při operacích, a jak se provdala a počala dítě.

Jakmile jsem začal takto přemýšlet, moje srdce se rozhořelo!

Uchopil jsem tu ženu z polštáře a křičel jsem k Bohu, aby seslal nebeské blesky, které by ji vysvobodily a sežehly moc smrti. Prikázal jsem jí, aby se vrátila zpět a zůstala. Ožila potom, co nedýchala 23 minut!

Ještě jsme se doposud nenaučili si udržovat živé spojení s Boží mocí. Naše duše v jistém čase povstávají a vidíme Boží plamen, který dokonává tento div nebo tamten. Ale milovaní, Ježíš Kristus žil v Boží přítomnosti každou hodinu, dnem a nocí. Z úst Ježíše Krista nikdy nevyšlo slovo, ale jen to, které bylo Slovem Božím. On řekl: *„Slova, která vám mluvím já, jsou Duch a jsou život“* (Jan 6:63).

Když ty a já jsme ponořeni v Synu Božím a plameny Ježíše zapalují naše srdce, tak jako zapalovaly Jeho srdce, naše slova budou slovy Ducha a života. Nebude v nich žádná smrt. Milování jsme na té cestě.

Jako studentovi vědy se mi dostalo společenského uznání a bylo mojí výsadou navštěvovat kliniky, což jsem často dělal. Sám osobně jsem jednou podstoupil sérii experimentů. Nestačilo mně pouze to, že Bůh uzdravil, chtěl jsem vědět, *jakým způsobem* Bůh uzdravoval. Při návštěvě jednoho z největších experimentálních ústavů, jsem osobně podstoupil sérii pokusů. Nejprve k mojí hlavě připevnili přístroj. Tento přístroj měl ukazatel, který zaznamenával vibrování mého mozku. Poté, co jsem zopakoval Žalm 23, moje mysl se utišila a snížil jsem chvění mozku na nejnižší bod. Pak jsem opakoval Žalm 31, 35. kapitulu Izaiáše, Žalm 91 a (Pavlovy epištoly), Pavlův proslov před Agripou.

Když jsem začal číst světskou literaturu, zarecitoval jsem Tennysonovo „Charge of the Light Brigade“ („Pověření brigády Světla“) a nakonec báseň „The Raven“ („Havran“). Během toho, jak jsem se modlil v srdci tímto způsobem, Bůh začal v této chvíli pomazávat moji duši v Duchu Svatém.

Měl jsem potíže s tím, abych při recitaci byl schopen zadržet Ducha od toho, aby ve mně mocněji působil. Když jsem dočetl báseň „The Raven“ („Havran“), ti kteří byli pověřeni provést experiment mně řekli: „Vy jste génius. Vy máte větší mentální rozpětí, než kterákoli lidská bytost, s kterou jsme se doposud setkali.“

Ve skutečnosti však tomu tak nebylo. Bylo tomu tak, protože Duch Boží na mě spočíval v takové míře, že jsem ve mně cítil jeho pohyb.

V mém srdci jsem se modlil: „Pane Bože, jestliže by jsi jen dovolil Duchu Božímu, aby na mně sestoupil jako blesky Boží na moji duši na dvě sekundy, tak vím, že se něco stane, co tito lidé nikdy neviděli.“

Když jsem četl poslední řádky básně, Duch Boží mně najednou uvedl do mocného proudu chval a jazyků. Ukazatel na měřicím přístroji se vymrštil na své maximum na konec stupnice a nevím až kam by ukázal, kdyby to bylo možné.

Profesoři řekli: „Něco takového jsme doposud neviděli!“

Odpověděl jsem: „Pánové, to je Duch Svatý.“

V druhém pokusu byl k mé hlavě připojen velký rentgenový přístroj s mikroskopickými přístroji. Cílem toho všeho bylo pozorovat činnost mozkových buněk.

Postup byl stejný jako v předešlém pokusu. Nejprve jsem si začal opakovat Písma, která utěšovala. Tím se snížila činnost buněk kůry mozkové na nejnižší úroveň. Potom jsem začal číst Písma, která rozváděla lepší a bohatší témata, než jsem se dostal k 1. kapitole Jana. Jakmile jsem ho začal citovat, Boží oheň začal hořet v mém srdci.

Duch Boží na mě najednou spočinul jako předtím a muž, který stal za mnou se mě dotkl. To bylo pro mě signálem, abych udržel tuto rovnováhu duše, dokud se jeden po druhém nepodívají do mikroskopu.

Až když jsem potlačil Boží puzení, Duch se uklidnil. Profesoři řekli: „Proč člověče, my tomu nerozumíme, ale buňky kůry mozkové se úžasně rozpínaly.“

Řekl jsem jim: „Pánové chci, aby jste věděli jednu věc navíc. Sejděte do vaší nemocnice a přiveďte sem člověka, který má zanícenou kost. Vezměte si váš přístroj a připojte ho k jeho noze. A nechejte mně dost místa na to, abych na ní mohl vložit ruku. Můžete se na ní také připojit s obou stran.“ Když byl přístroj připraven, položil jsem svoji ruku na mužovu holeň a modlil jsem se, jako se modlí Matka Etter². Žádná zvláštní modlitba, jen výkřik mého srdce k Bohu.

Řekl jsem: „Bože zabij tu ďábelskou nemoc svojí mocí. Ať se v něm Duch hýbe, ať v něm žije.“

Potom jsem se zeptal: „Pánové, co se děje?“

Odpověděli: „Každá buňka odpovídá.“

Je to tak jednoduché. Boží život se navrácí zpět do části těla, která byla postížená. Krev okamžitě proudí, uzavřené překrvené buňky odpovídají a dílo je hotovo!

Toto je Boží duchovní věda.

Ach, drazí, když se modlíte, něco se ve vás děje! To není výmysl, toto je Boží čin.

Všemohoucí Bůh vstupuje svým Duchem do vaší duše a zmocňuje se vašeho mozku a pak projevuje Sebe samého v buňkách vaší mozkové kůry. Když si přejete a chcete, ať už podvědomě nebo nepodvědomě, Boží oheň, Boží moc, tento Boží život, tato Boží přirozenost je přenášena z buněk kůry mozkové, vaší krve, vašeho těla a vaší kosti do každého čtverečku vaší kůže, dokud nejste živými v Bohu.

Toto je Boží uzdravování.

Jednoho dne jsem při návštěvě hovořil v Los Angeles k otci Seymourovi. Vyprávěl jsem mu o případu v životě Eliáše Letwaby, jednoho z našich rodilých kazatelů v Jižní Africe.

Jednoho dne jsem vešel do jeho domu na venkově a jeho žena mně řekla: „Není doma. Nějaké dítě se poranilo a on se šel za něj modlit.“

---

²Marie Woodworth- Etterová začala kázat v polovině 70. let 19. století a začala se modlit za nemocné v roce 1885 s mimořádnými výsledky. Kázala do 20. let 20. století. Někteří ji považují za kazatelku evangelia, která měla největší zázračnou službu ve 20. století.

Šel jsem tedy k domorodé chatrči, klekl na svá kolena a vplazil se dovnitř. Uviděl jsem Letwabu jak klečí v rohu vedle dítěte. Řekl jsem: „Letwabo to jsem já. Co se stalo s dítětem?“

Vyprávěl mi o tom, jak matka nesla dítě na zádech v příkrývce, tak jak domorodé matky nosí své děti a dítě ji vypadlo. Řekl: „Myslím, že má zlomený krk.“

Poté, co jsem prohlédl dítě, poznal jsem, že má zlomený krk. Otáčel se ze strany na stranu jako krk panenky. Řekl jsem: „Proč Letwabo, krk dítěte je zlomený!“

Neměl jsem víru na zlomený krk, ale chudý starý Letwaba nerozpoznal rozdíl. Viděl jsem, že neporozuměl. Rozpoznal v mé duši ducha pochybnosti a já si řekl: *„Nebudu se plést do jeho víry. Ucítí jen pochybnost vytvořenou všemi starými tradičními věcmi, které jsem se naučil. Půjdu tedy ven.“*

Šel jsem k jiné chatrči a bez přestání jsem se modlil. V jednu hodinu v noci jsem se vzdal. Ve tři hodiny přišel Letwaba.

Řekl jsem: „Letwabo jak je na tom dítě?“

Podíval se na mě tak zamilovaně a sladce, řekl: „Proč bratře, to dítě je úplně zdravé! Ježíš to dítě uzdravil.“

Řekl jsem: „Dítě je zdravé! Letwabo vezmi mně k tomu dítěti ještě jednou.“

Tak jsme šli k dítěti. Vzal jsem tu malou černou věc na moji paži a vyšel jsem z chatrče a modlil se: „Pane odejmi z mé duše každou prokletou věc, která mě brání od víry v Pána Ježíše Krista.“

Při vypravování této příhody, pan Seymour zakřičel: „Chvála Bohu bratře! Toto není uzdravení – *toto je život!*“

V mém shromáždění ve Spokane byla milá malá žena, která byla slepá 9 let. Přijala velmi málo vyučování, co se týkalo bohatství víry v Boha.

Když se jednoho dne posadila s dětmi u domu, zjistila že jí opustil špinavý a hrubý manžel, který ji nechal na pospas hladu. (Znehodnocená lidská bytost je schopná věcí, které by neudělalo ani zvíře, protože zvíře se umí postarat o své vlastní).

Můžete si potom představit, co se asi odehrávalo v jejím malém srdíčku. Byla zdrcená, zničená, otlučená a zraněná. Všichni společně seděli na prahu svého domu. Shromáždila své děti kolem sebe a začala se modlit. Najednou jedno z nich vstalo a řeklo: „Ach, mami! Táhle po cestě přichází muž a vy- padá jako Ježíš! A mami má krev na svých rukou a nohách!“ Děti se polekaly a běžely za dům. Po nějaké chvíli se největší dítě podívalo za roh domu a řeklo: „Proč mami pokládá své ruce na tvé oči!“ A právě v tu chvíli se její oči otevřely.

Před pár lety žil v Indianě jeden můj přítel–farmář. V té době byl v Jižní Americe jeho syn, u kterého se rozvinul těžký případ tyfooidní horečky. Poněvadž ho nikdo vhodně neošetřil, vyrostl na jeho břiše veliký vřed o velikosti 25 centimetrů v průměru.

Na celém břiše se mu navrstvila zanícená tkáň kolem rány, která měla pět vrstev. Sestra musela nadzvedávat tyto vrstvy a omývat je antiseptikem, aby do rány nemohli vstoupit červi.

Když mně ukázal své břicho, abych se za něho modlil, byl jsem šokován. Nikdy předtím jsem neviděl něco takového. V modlitbě jsem pak roztáhl své prsty do široka a položil jsem ruce přímo na tento prokletý nádor s navrstvenou tkání kolem rány. Modlil jsem se k Bohu ve jménu Ježíše Krista, aby zničil toto prokletí pekla a spálil to Boží mocí.

Po modlitbě jsem odjel do Chicaga. Potom přišel telegram, kde mě bylo sděleno: „Lakeu, stala se ta nejzvláštnější věc. Hodinu poté, co jsi odjel, se celý otisk tvé ruky vpálil do nádoru, který byl čtvrt palce hluboký.“

Hovořte o napětí z nebe a Boží mocí! Proč existuje blesk v Ježíšově duši? Blesky Ježíše uzdravují lidi svým zábleskem! Hřích se rozpouští a nemoc utíká, když se Boží moc blíží! Přesto všechno se vykrucujeme a divíme, jestli je Ježíš Kristus dost mocný, aby mohl naplnit naše potřeby.

Odhoďte zábrany!

Dovolte Bohu, aby vstoupil do vašeho života.

Ve jménu Ježíše vaše srdce nebude nikdy uspokojeno prázdňými letnicemi. Vaše duše však bude žádat Boží světlo a Ježíšovy blesky zaplaví váš život!

Jednoho dne, jako mladý muž, jsem také potřeboval uzdravení z nebe, ale nebyl nikdo, kdo by se za mě modlil. Dokonce jsem nebyl křesťanem v tom nejlepší slova smyslu. Byl jsem členem Metodistické církve a uviděl jsem, jak Bůh uzdravil jednu milou duši, která byla pro mě tak drahá.

Když jsem seděl jednou o samotě, řekl jsem: „Pane od tohoto dne končím s doktorem, ďáblem, světem a tělem. Od tohoto dne spočinu na Božím rameni.“ A okamžitě jsem se vydal Bohu a všemohoucí Bůh přijal moje sebevydání, ačkoli nebylo vidět jediné znamení mého uzdravení. Nemoc, která mě téměř zabila a pevně se držela v mém životě asi 9 let, zmizela! Byla to chronická zácpa. Musel jsem brát 80 gramů ricinového oleje v jedné dávce třikrát týdně.

Síla a vítězství přichází tam, když se člověk vydává zcela Bohu. Toto vítězství přijde tehdy, když člověk skřípe svými zuby a říká: „Jdu s Bohem touto cestou.“

Není živého člověka, který by mohl vystihnout působení víry v lidském srdci. Avšak jednou věcí si můžeme být jisti. Když sami sebe odřízneme od jakékoli jiné pomoci, potom nikdy nenajdeme Pána Ježíše Krista jako toho, který by zklamal. Jestli existují nějaká selhání, pak to jsou naše selhání, a ne Boží.

Edward Lion byl domorodec, který před pár lety nenosil ani šaty. Byl negramotný a nevěděl nic o jakémkoli pojetí naší vzdělanosti. Bůh však pomazal tohoto muže Boží vírou a mírou Ducha Svatého tak mocně, že při určité události, když k němu byl přiveden do údolí zástup nemocných lidí, sestoupila na něho Boží moc takovým způsobem, že vystoupil na svah hory, roztáhl své ruce nad nemocnými, kteří stáli pod ním a „vylil“ své srdce před Bohem. V okamžiku byly uzdraveny stovky lidí! Uzdravovací moc na ně přímo spadla. V Novém zákoně nemáme zaznamenán ani jeden takový případ. Ježíš zaslíbil, že poslední dny budou doprovázeny většími skutky, než které On sám konal.

V roce 1912 jsem byl pastorem apoštolské modlitebny v Johannesburgu, v Jižní Africe. Jedno z hlavních učení naší organizace byla služba uzdravování prostřednictvím víry v Ježíše Krista, Syna Božího. Nemocní lidé byli přivázeni ze všech částí země a tisíce jich bylo uzdraveno skrze modlitbu víry a vzkládání rukou těch, kteří uvěřili. Naše církve se potom těšila skvělému období duchovního požehnání a moci. Bylo běžné, že se stávaly různé projevy Ducha.

Na jednom ranním nedělním shromáždění byla před publikem přednesena určitá modlitba. Jeden člen ze shromáždění povstal a poprosil ty, kteří byli přítomni, aby se připojili k modlitbě za jeho sestřenici ve Walesu (7000 mil přes moře od Johannesburgu), aby mohla být uzdravena. Řekl, že žena byla velmi duševně nemocná a stala se chovankyní jednoho léčebného ústavu pro duševně nemocné ve Walesu.

Poklekl jsem na pódium, abych se začal modlit a zvláštní stupeň modlitby přišel na moji duši a způsobil to, že jsem se modlil s horlivostí a mocí. Duch modlitby spočinul na shromáždění ve stejném okamžiku.

Lidé obvykle sedávali na svých sedadlech se skloněnými hlavami v modlitbě, ale v tomto případě jich sto nebo více klečelo na různých místech modlitebny a modlili se společně se mnou. Vyslovoval jsem slyšitelnou modlitbu, oni se modlili v tichosti. Zmocnilo se mě veliké vědomí Boží přítomnosti. Můj duch se pozvedal ve velikém vědomí duchovní nadvlády a ucítil jsem na okamžik, jako kdybych byl pomazán Duchem Božím, abych vyháněl demony.

Moje duchovní oči se otevřely. Mohl jsem vidět v duchu a povšimnout si, že zde byl sloup domnělého světla doprovázeného pohyblivou mocí, která přicházela od mnohých, kteří se modlili ve shromáždění. Modlitba pokračovala a tyto sloupy světla se začaly v počtu zvětšovat prostřednictvím těch, kteří se modlili. Každý z nich pronikal moji duši a přinášel zvýšený tlak duchovní moci, dokud jsem tím nebyl zcela přemožen. Zatím, co se dělo toto, vyslovoval jsem slova modlitby s velikou a vědomou duchovní mocí. Najednou se zdálo, jako kdybych byl mimo své tělo. K mému překvapení jsem si všiml, že jsem rychle přecházel nad městem Kimberley vzdáleného asi 300 mil od

Johanesburgu. Dále jsem si začal uvědomovat, že přecházím nad Kapským Městem u pobřeží vzdáleného tisíce mil. Potom jsem si byl jen vědom, že jsem se ocitl nad ostrovem Sv. Heleny, kde byl ve vyhnanství Napoleon. Potom jsem minul Kapské Verde a jeho maják na pobřeží Španělska.

V té chvíli se zdálo, jako kdybych procházel atmosférou. Všiml jsem si každé věci i přesto, že jsem se pohyboval rychlostí blesku. Pamatuji se, jak jsem míjel pobřeží Francie a Biskajský záliv, který vystupoval do velšských kopců. Nikdy předtím jsem ve Welsu nebyl. Byla to pro mě nová země, a když jsem procházel rychle nad jeho kopci, řekl jsem si sám k sobě: „*Tyto kopce jsou podobné kopcům u Wyomingu podél hranic Severní Dakoty.*“

Najednou se objevila vesnice. Byla přitisknuta mezi kopci v hlubokém údolí. Dále jsem uviděl veřejnou budovu, kterou jsem instinktivně rozpoznal jako léčebnu. Na dveřích jsem si všiml starého vytvarovaného klepadla z 16. století. Jeho zručný tvar upoutal moji pozornost a prostřednictvím mého ducha vzplanula myšlenka, *že to muselo být zhotoveno jedním ze starých kovářů, který vyráběl brnění.* Ocitl jsem se uvnitř ústavu a čekal jsem, než se otevrou dveře na straně, kde byla postýlka na které ležela žena. Její zápěstí a kotníky byly obtáhnuty řemenem a na jejích nohách nad koleny a prsech byla obtáhnuta pásem. Tyto pásy a řemeny ji držely připoutané k zemi. Kolébala svoji hlavou a nesouvisle něco mumlala. Položil jsem své ruce na její hlavu a s velikou intenzitou jsem přikázal ve jménu Ježíše Krista Syna Božího, aby démon, kterým byla posedlá, byl vyhnán ven a byla uzdravena Boží mocí. V jednom nebo dvou okamžicích jsem si všiml určité změny, která nastala v její tváři. Její pohled znězněl a výraz zdravého rozumu se objevil na její tváři. Potom se její oči otevřely a usmívala se do mé tváře. Věděl jsem, že byla uzdravena. Neměl jsem ponětí o tom, jak jsem se dostal zpátky do Jižní Afriky, ale okamžitě jsem si uvědomil, že klečím v modlitbě a jsem si vědom veškerého prostředí mé modlitebny a shromáždění.

Uběhly tři týdny. Potom můj přítel, který předložil žádost o modlitbu za svoji sestřenici, přišel ke mně s dopisem od jednoho z jeho příbuzných a vyprávěl o tom, že se stala zvláštní věc. Jejich sestřenice, která byla sedm let v psychiatrické léčebně ve Walesu se najednou uzdravila. Neuměli si to vysvětlit. Lékaři jim řekli, že to byla jedna z těch nevysvětlitelných věcí, které se někdy stávají... Byla dokonale uzdravena a vrátila se domů ke svým přátelům.

Před pár lety, poté, co jsem se vrátil z Afriky, jsem věnoval čas tomu, že jsem navštívil mého bratra a sestru. Když jsme si jednoho dne společně sedli ke stolu, moje sestra řekla: „Jane, bydlím vedle svých sousedů; jsou to starší lidé původem Němci a prožívají složité období. Nejprve zemřel starší muž, potom jeho sestry. Tato věc se stala a tamta věc. Nakonec, syn který je loďářem, spadl a odvezli ho do nemocnice. Nyní se mu do rány dostala sněť a řekli mu, že mu hrozí amputace nohy. Stará matka, revmatický mrzák sedí na vozíku už dva a půl roku a není schopna se hýbat.“ Můj bratr a já jsme mluvili o této věci. Jim, skvělý člověk, vysoce postavený profesor řekl: „Johne nemyslíš, že tyto věci jsou všechny psychologického rázu?“

Řekl jsem: „Ne tak docela.“

Jim odpověděl: „Já si myslím, že to tak je. Nemyslíš, že uzdravování je projev mysli nad touto záležitostí?“

Řekl jsem: „Nemyslím si. Kdyby tomu tak bylo, mohl by jsi podat, tak stejně dobrý výkon jako já.“

Po chvíli naše sestra řekla: „Byla jsem přes ulici a domluvila jsem s nimi schůzku, abys tam mohl jít a mohl se za ně modlit.“

Odpověděl jsem: „V pořádku. Jíme pojď s námi.“ Když jsme přišli, zeptal jsem se té staré paní: „Matko, jak dlouho už jste na tom vozíku.“

Odpověděla: „Dva a půl roku. Je to tak těžké. Nejen, že to je těžké, ale trpím prudkými bolestmi ve dne a v noci, aniž si odpočinu.“

A když jsem ji tak naslouchal, Boží plamen vstoupil do mé duše. Řekl jsem: „Ty revmatický ďáble, ve jménu Ježíše Krista, já tě zahladím, jestli je to ta poslední věc, kterou mám udělat na světě!“ Položil jsem na ní ruce, pohleděl do nebe a zavolal jsem k Bohu, aby vyhnal toho ďábla ven a osvobodil ji.

Potom jsem jí řekl: „Matko, ve jménu Ježíše Krista, vystupte z vašeho vozíku a choďte!“ Vstala a začala chodit!

Můj bratr řekl: „Můj..., to poráží ďábla.“

Odpověděl jsem: „To je záměr!“

Vešli jsme do druhého pokoje, abychom navštívili syna, jehož noha měla být amputována. Posadil jsem se na několik minut a vyprávěl jsem mu o Boží moci.

Řekl jsem mu: „Nepřišli jsme k tobě jen s poselstvím Ježíše Krista, ale také s Boží mocí“ a položil jsem své ruce na končetinu a řekl jsem: „Ve jménu živého Boha tato končetina nebude nikdy amputována!“

Noha byla uzdravena.

Za půl roku jsem se znovu zastavil u mé sestry. Mladá paní z protější ulice zavolala: „Musíte k nám přijít a vidět naši matku a mého bratra. Jsou tak zdraví.“

Když jsem se ohlásil, našel jsem tu starou paní ve velmi dobré náladě. Zeptal jsem se jí na jejího syna. Řekla mi: „Ach, Jake není doma. Proč taky, je tak zdravý, že odjel do salónu a protancoval celou noc!“

Čekal jsem na Jakeho, až ho uvidím proto, abych se mu pokusil něco říct o živém Bohu, kterého ucítil na svém těle, a který se chtěl zmocnit jeho duše a chtěl zjevit v něm svoji přirozenost Ježíše Krista. Uběhlo pět let, když jsem se opět zastavil v domě mé sestry.

Řekla mně: „Pamatuješ se na lidi, za které jsi se modlil na protější straně silnice? Táhle je Jake, právě přichází z práce.“ Sedli jsme si na verandu a promluvili jsme si. Řekl jsem mu: „Jak se máš Jaku?“

Řekl: „Ach, nerozumím tomu všemu, ale něco se stalo. Je to ve mně. Za prvé, nemohu chodit do tance. Dále, nemohu pít pivo, potom mně přestal chutnat můj tabák a potom radost vstoupila do mého srdce. Zjistil jsem to – byl to Ježíš.“

Tento muž *se narodil z Boha* a jeho přirozenost byla přivedena do jednoty s Duchem Svatým. Požehnané buď jeho drahé jméno!

Několik dní po mém příjezdu do Johannesburgu, vedoucí velké misijní společnosti mně řekl: „Náš pastor, který má církve o pár dveří vedle vašeho domu musí odjet asi na šest týdnů. Obsadíte místo za kazatelnou místní církve, dokud nebudete připraven převzít vaší vlastní práci?“

To byly Boží první dveře. Okamžitě jsem to přijal !

Jednoho nedělního odpoledne jsem kázal ke shromáždění 500 domorodců prostřednictvím vynikající překladatelky, ženy misionářky, která žila mezi domorodci už 30 let. A jak shromáždění pokračovalo, vytvořila se duchovní situace podobná strašnému tichu, hlubokého zneklidnění, které prostupuje ovzduší před smrtí. Tato situace v Duchu vyvrcholila najednou jedním impulsem, když domácí publikum se začalo modlit. Každý se modlil, svatí i hříšníci, ale nikdo nepřišel dopředu. Nebyla dána výzva. Bůh vstoupil s přemáhajícím usvědčením z hříchu a my jsme byli dojati tím, že nikdy nepřišlo Bohu na mysl, aby začal sklízet bez toho, aby nejdříve vzal do ruky srp.

Cítím z mnoha životních zkušeností jako kazatele Ducha Svatého, že se stane velká škoda, když se nečeká na skutečné uzrání díla Ducha Svatého v duších posluchačstva. Tak často je učiněna výzva a tlak je kladen na to, aby duše přišly na výzvu předtím, než jsou usvědčeny k pokání skrze Boží usvědčení.

Ke konci moje překladatelka řekla: „V celé mé misionářské praxi jsem nikdy neviděla takového ducha modlitby nad shromážděním.“ Další shromáždění se konalo v 7 hodin večer. Shromáždění prostoupilo nápadné ztišení. Bůh prohledával srdce. Kázal jsem o pokání, skutečném pokání, stonásobném pokání, pokání Ducha Svatého, nebeské proměně a o úplném oddělení se od světa s jeho hříchem a duchem, podobně tak jako sám Ježíš se oddělil ke všelike spravedlnosti v řece Jordánu (Matouš.3:13-15). Najednou, nějaký člověk povstal v zadní části publika a vyrazil dopředu, kde ho Duch Páně srazil a on padl na svoji tvář jak široký, tak dlouhý. Další muž povstal a šel tiše a neochvějně dopředu. Když přišel tam, kde padl první muž, Duch Páně ho srazil a on padl na muže, který přišel před ním jako první!

Mužové, jeden po druhém začali přicházet dopředu. Každý z nich střídavě padal na stejné místo, až na sebe bylo navršených 15 mužů, jeden na druhém.

Byl to horký dusný večer. Byl jsem znepokojen, protože na spodu hromady byl malý muž, který ležel tváří k zemi. Další muž, který ležel na něm, tlačil tvář prvního muže k podlaze a já jsem se bál, že se udusí. Nikdy předtím jsem nebyl svědkem takové situace. Viděl jsem mnoho podivuhodných Božích projevů, ale žádný takový jako tenhle. Brzy mě můj lidský soucit přemohl pro toho malého chlapíka na spodu hromady. Sehnul jsem se dolů a zkoušel jsem vytáhnout dva nebo tři z těch mužů, kteří byli na něm, ale oni byli tak nahromaděni jeden na druhém, že bylo nemožné, abych se k němu dostal. Duch Páně promluvil v mé duši a řekl: „Jestliže Bůh pobil tyto, nemůžeš mu důvěřovat, aby je zachoval před udušením?“

Odpověděl jsem: „Promiň Pane.“ A vrátil jsem se k mému sedadlu na pódium.

Moje překladatelka byla velmi znepokojená. Řekla: „Dr. Lakeu, co teď budete dělat?“

Odpověděl jsem: „To dělá Pán. Budeme jen čekat a uvidíme co Duch Svatý bude dělat a dozvíme se, jak to udělá.“

Pamatujte sestro, *on dal poznat své cesty Mojžíšovi, jeho skutky dětem Izraele* (Žalm 103:7). Viděli jsme tyto jeho zvláštní skutky. Snad se nyní budeme moci naučit jeho cestám."

Tiše jsme se posadili. Během 15 minut jeden z ležících mužů začal vyznávat své hříchy s velikou hlasitostí. Bylo to horlivé vyznání duše s tak očividnou důkladností! Po krátké chvíli vstal a na jeho tváři se zračilo Boží světlo, pak se vrátil ke svému sedadlu. V této chvíli začal další muž vyznávat své hříchy a potom další a další, až všech 15 mužů vyliho své duše před Bohem a vrátilo se ke svým sedadlům. Naznačil jsem překladatelce, že bych chtěl aby, ke mně přivedli toho prvního muže (malého chlapíka kvůli kterému jsem se tak trápil), abych se ho mohl zeptat. Byl to domorodý Zulu, který pracoval u jedné holandské rodiny. Dali mu holandské jméno Willum.

Řekl jsem mu: „Willum řekni mně, co se stalo, když jsi ležel na podlaze?“

Řekl mi v holandštině: „Ach, pane (to byl zvyk v kterém domorodci vždycky oslovovali bílé lidi), zatím co jsem ležel na podlaze, přišel ke mně Ježíš a řekl mně: „Willum já vezmu všechny tvé hříchy pryč.“ Pak Ježíš odešel pryč. Potom Ježíš opět přišel. Položil svoji ruku na mé srdce, pohnul s ním navrch a dolů a řekl: „Willum, já učiním celé tvé srdce čisté.“ Willum mně pohleděl do tváře. Byl celý ozářen světlem z nebe, až jeho tvář byla podobná tváři anděla. Řekl: „Moje srdce, celé čisté! Moje srdce, celé čisté!“ On a jeho přítel zůstal v církvi a zpívali celou noc. V šest hodin ráno příštího dne šli oba dva do práce.

Ve středu večer moje žena a já jsme seděli společně na pódiu. Willum a jeho přítel přišli dříve a posadili se na předních sedadlech.

Paní Lakeová se zeptala: „Johne, kdo je ten chlapec, který sedí na předním sedadle?“

Odpověděl jsem: „To je ten kluk s kterým jsem byl tak dojat v neděli večer.“

„Johne, Ježíš mně právě řekl, že jestliže teď vložím mé ruce na toho chlapce, tak ho pokřtí Duchem Svatým.“

Odpověděl jsem: „Potom tedy jdi okamžitě k němu .“

Vložila na něho ruce. Během tří minut byl naplněn Duchem Svatým, začal mluvit v jazycích, oslavovat Boha a prorokovat.

Blízko jednoho jihoafrického města, kde jsem sloužil, byly kopce s navrstvenými skalami podobné řadě útesů jednoho na druhém. Vycházel jsem na tyto vrchy, abych mohl být sám a abych si mohl odpočinout. Jednoho dne jsem si všiml paní, která přinášela malé dítě a pokládala ho na jednu z plošin malého útesu. Nechala dítěti trochu vody a jídla. Zdálo se, že to co udělala bylo velmi nebezpečné, protože dítě mohlo spadnout a zranit se. Všiml jsem si však, že dítě bylo zmrzačeno a nemohlo se pohybovat kolem sebe. Poté, co jeho matka odešla, přišel jsem k němu a vložil jsem na něho ruce a pomodlil se. Dítě se okamžitě snažilo odrazit a skočit, aby chytilo svoji matku. Nepozorovaně jsem se přemístil za kopec, aby mě nikdo neviděl.

Jednoho dne nějaká paní přišla do Healings Rooms (Uzdravovacích pokojů) ve staré Rookery Building ve Spokane. Nemohla uzvednout svoji paži. Řekla mi, že měla otevřený nádor ve svém boku, a že jí lékaři nebyli schopni pomoci. Dodala, že neměla žádnou víru v lékaře, v člověka, v Boha nebo v Ježíše Krista, ale poprosila mě, jestli bych ji nepomohl. Modlil jsem se za ní třikrát a bezvýsledně. Po třetí jsem řekl Bohu: „Bože, její duše je zavřená. Otevři její duši, aby to mohla přijmout.“ Příští ráno, když si upravovala vlasy, najednou zjistila, že používá nemocnou ruku a drží jí u své hlavy. Ucítla svůj bok a otevřený nádor byl pryč. Ihned nám zavolala a pověděla nám o tom.

Řekl jsem: „Sestro přijed' sem. Jsou zde lidé, kteří na tebe čekají a rádi by slyšeli tvé svědectví .“

Kolik víry Bůh požaduje po člověku, který přichází a prosí?

Závěrečná věta ve výkladu jazyků vyslovená v červenci 1910 v Somersetu, East Cape Colony v Jižní Africe: „Kristus je neposkvrněný svatý Bůh, který sestupuje do člověka a zároveň bezhrábným projevem člověka k Bohu a Duch Svatý je zprostředkovatel, prostřednictvím, kterého se to děje.“

Svatá mysl nemůže opakovat nemravnou věc, ani nemůže vymyslet odpornou věc nebo myšlenku. Je to bezbožná zlá mysl, která je schopná takového jednání. Říkám s Pavlem: „Dávejte si pozor na takové lidi“ (Řím 16:17). Možná mluví o Bohu, ale neznají Ho. Nechápu moc spásy, ani nemají Ducha Svatého.

Jak mě Pán poslal do Jižní Afriky

Jak mě Pán poslal do Jižní Afriky

Plánoval jsem, že pojedu do Afriky už jako chlapec. Těšil jsem se na to celé své mládí. Duch Svatý ve mně začal působit krátce po mém křtu v Duchu Svatém, takže se zdálo, že chce ve mně a pro mně zjevit záměrně přirozenost Ježíše Krista. Prostřednictvím této ochrany a Duchu, který mě začal uvnitř přetvářet, se probudila v mé duši velká měkkost. Začal jsem vidět lidi z nového pohledu. Zdálo se, jako by mé oči bloudily uprostřed zmatku, zatoulané na scestí, kde tápaly a potulovaly se sem i tam. Scházel jim určitý směr a nebylo zřejmé, že by porozuměly tomu, v čem je ta příčina, ani jak by se navrátily k Bohu. Touha prohlašovat Kristovu zvěst a demonstrovat Jeho moc, spasit a požehnat, rostla v mé duši, dokud můj život nebyl ovládnut touto zdrcující touhou.

Přesto mé srdce bylo rozděleno. Nemohl jsem se úspěšně věnovat obyčejným věcem života a zaměstnání. Když někdo přišel do mé kanceláře, nemohl jsem s ním mluvit o obchodu, ačkoli jsem věděl, že kdybych se dvacet nebo třicet minut soustředil na práci, okamžitě by mě to vydělalo tisíce dolarů. Prostřednictvím nové moci rozpoznání jsem byl schopen vidět jeho duši a dokázal jsem porozumět jeho vnitřnímu životu a jeho motivům. Rozpoznal jsem, že je ztracená ovce a zatoužil jsem s velkým odhodláním mu pomoci najít Boha a najít sám sebe. Toto rozpolcení v mé duši, mezi pracovními zájmy a touhou najít Boha sílilo. V mnoha případech, to, co mělo být úspěšnou obchodní schůzkou a uzavřením velké obchodní transakce skončilo v modlitební setkání. Zval jsem jednotlivce aby se mnou pokleklí, zatímco jsem vyléval své srdce za ně před Bohem.

Rozhodl jsem se, že si o této věci pohovořím s předsedou naší společnosti a upřímně mu řeknu o stavu své duše; kdy jsem se do toho dostal a jaký byl důvod toho, že jsem se ocitl v tomto stavu.

Laskavě mi odpověděl: „Lakeu, pracoval jste tvrdě. Potřebujete změnu. Vezměte si dovolenou na 3 měsíce. Jestli chcete kázat, kažte, ale na konci tří měsíců, 50 000 dolarová roční mzda bude pro vás vypadat jako mnoho peněz a budete mít malou touhu to obětovat pro vaše sny náboženských možností.“ Poděkoval jsem mu a přijal jsem pozvání, abych se připojil k jednomu bratrovi v evangelizačním díle. Odešel jsem z úřadu s úmyslem, že se už tam nikdy nevrátím. Během těchto tří měsíců jsem kázal každý den k velkým shromážděním, viděl jsem velké množství lidí zachráněných z jejich hříchů a

uzdravených z jejich nemocí. A stovky z nich byly pokřtěny Duchem Svatým. Na konci těchto tří měsíců jsem řekl Bohu: „Skončil jsem úplně se všemi věcmi v mém životě kromě jediné, a to je prohlašování a demonstrování evangelia Ježíše Krista.“ Zbavil jsem se svého majetku, tím že jsem přispěl svými peněžními prostředky na nejlepší zájmy Božího království, způsobem kterému jsem důvěřoval. Učinil jsem sebe samého cele závislým na Bohu, co se týkalo obživy, mě samotného, mé rodiny a vydal jsem se tomu, abych kázal Ježíše.

Když jsem sloužil v jednom městě v severním Illinois, jakýsi chlapec, posluhovač v hotelu, tam kde jsme zůstávali, nás poprosil, jestli bychom mu nepomohli skácet velký strom. Dobrovolně jsem se rozhodl, že mu s tím pomohu. Když jsme ho káceli, Duch Páně promluvil v mém duchu zřetelně a jasně: „Jeď do Indianapolis. Připrav se na zimní tažení. Najmi velkou halu. Na jaře pojedíš do Afriky.“ (Všechno se to stalo. To je moc. Moc je manifestována mnohými způsoby. Existuje moc *víry*, která k tobě přitahuje to, co se zdá nemožné.) Vrátil jsem se do hotelu a pověděl jsem mé ženě o této příhodě.

Odpověděla mi: „Poznala jsem už před několika dny, že tvá práce je zde u konce, neboť když jsem se modlila, Duch mně řekl: „Tvůj manžel půjde dál.“ Odjel jsem do Indianapolis a Pán mě vedl úžasným způsobem. Za pár dní jsem si pronajal velkou halu a začal pořádat shromáždění tak, jak mně řekl.

V jednom dni během dalšího měsíce, února, (poté, co jsem občas kázal), můj spolupracovník mně v kázání řekl: „Johne kolik bude stát naše malá společná jízda do Johanesburgu v Jižní Africe?“

Odpověděl jsem: „Dva tisíce dolarů.“

Tomáš řekl: „Dobře, jestli-že pojedeme na jaře do Afriky, je čas, abychom se začali modlit za peníze.“

Odpověděl jsem: „Tomáši modlím se za peníze od Nového roku. Zatím jsem neslyšel ani od Pána, ani od kohokoli jiného, co s tím.“

Tomáš řekl: „Nevadí, pojďme se modlit znovu.“

Šli jsme do Tomášova pokoje a poklekli jsme vedle jeho postele. Po chvíli mě poplácal po zádech a řekl mi: „Už se víc nemodli Johne. Ježíš mně právě řekl, že nám ty dva tisíce dolarů pošle a že zde budou za pár dní.“ O čtyři dny později se Tomáš vrátil z pošty a hodil na stůl čtyři 500 dolarové bankovky a říká: „Johne zde máš odpověď. Ježíš to poslal, jedeme do Afriky.“ Peněžní dar byl Tomášovi poslán v dopisu jedním jeho přítelem. V dopisu bylo napsáno: „Stál jsem u banky v Monróvii, v Kalifornii a něco mi řeklo: „Pošli Tomášovi Hezmalhaltzovi dva tisíce dolarů.“ Jsou tvoje Tomáši, ať už jsou pro jakýkoliv Boží záměr, který ti Bůh ukázal.“ Nikdy jsem se nedozvěděl, kdo ten dopis napsal. Tomáš toužil po tom, aby o tom nevěděl nikdo další. Hned jsme šli a koupili lístky pro celou naši společnost na cestu z Indianapolis, ve státě Indiana do Johanesburgu v Jižní Africe.

Bylo nás dvanáct, z toho osm lidí byla moje rodina a čtyři byli ti ostatní. Měli jsme naše lístky do Afriky, ale bylo potřeba mnoho jiných výdajů na cestu. Měl jsem v ruce pouze jeden dolar padesát. Když náš vlak vyjížděl ze stanice v Indianopolis, nějaký mladý muž, který pracoval jako můj tajemník, běžel podél vlaku a hodil nám dvoudolarovou bankovku přes okno. Což nám dalo dohromady \$3.50. Jedna mladá žena, která s námi spolupracovala, s námi cestovala až do Detroitu v Michigenu. Potřeboval jsem dalších 10 dolarů, abych jí mohl koupit lístek do severního Michiganu.

Když jsme pokračovali na své cestě, řekl jsem své ženě: „Jeno, až se dostaneme do Detroitu budu potřebovat \$10 na Winniin lístek do vlaku, ale nemám žádné peníze.“ Sklonili jsme tedy naše hlavy a pomodlili jsme se. Řídíme se vždy tímto zvykem, co se týče našich potřeb. Nikdy jsme o svých potřebách nikomu neříkali, ale vždy jsme o nich říkali Pánu.

Když jsme přijeli do Detroitu, můj bratr a provdaná sestra nám přišli naproti a s nimi přišel i můj mladší bratr Jim. Vystoupil jsem z vlaku a Jim mě vzal za rameno. Přešel se mnou napříč nádražím a řekl mi: „Johne, doufám, že se nepohoršíš, ale rád bych ti dal tohle.“ Vytáhl ze své peněženky deseti dolarovou bankovku a vstrčil mi ji do kapsy od vesty. Poděkoval jsem mu, obrátil jsem se a šel jsem koupit lístek pro Winnienu. Měl jsem stále ještě \$3.50. Koupili jsme trochu lusků v konzervě a jiné potraviny, které jsme spotřebovali na cestě do St. Johns v New Brunswicku. Když jsme konečně přijeli k přístavu, kde byla loď na Liverpool, zbývalo mi ještě \$1.25. Na lodi jsem dal 50 centů palubnímu číšníkovi a 50 centů pokojskému. Po příjezdu do Anglie mně stále zbývalo 25 centů. V Liverpoolu jsme zůstali pět dní na útraty dopravní společnosti, kde jsme čekali na další loď.

Jednoho dne mně paní Lakeová řekla: „Kde vypereme naše špinavé prádlo?“

Odpověděl jsem: „Nech to být. Nemám žádné peníze, ale snad to Pán za nás uhradí dřív, než to budeme potřebovat.“ Když jsem byl tak zaměstnán, zcela jsem na to zapomněl. V poslední večer našeho pobytu v Liverpoolu, právě potom, když jsem si šel kolem půlnoci odpočinout, moje žena mi řekla: „Tak co bude s tím prádlem?“

Odpověděl jsem: „Promiň, zapomněl jsem na to.“

„To jsou celí muži! Nyní ti o tom něco řeknu. Věděla jsem, že nemáš žádné peníze, ani já jsem neměla. Pomodlila jsem se za to. Když jsem se pomodlila, cítila jsem, že bych měla sejít do prádelny a zeptat se na částku účtenky. Dělal to \$1.65. Když jsem se vracela k hotelu, jeden ušlechtilý muž mě potkal na ulici a řekl: „Promiňte, cítím ale, že bych vám měl dát toto!“ Předal mi určitý počet mincí. Vrátila jsem se do prádelny, odpočítala jsem ty peníze prádelníkovi a zjistila jsem, že to byla přesně částka, která byla na účtence za prádlo.“ Zaradovali jsme se z tohoto malého důkazu Boží přítomnosti, který

nás doprovázel. Další ráno jsme odjeli vlakem do Londýna a večer jsme nastoupili na loď, která vyplouvala do Jižní Afriky.

V té době jsem měl u sebe 1 anglický šilink. Když naše loď zastavila v Madeiře, jednoho z Kanárských ostrovů, koupil jsem za cenu toho šilinku ovoce pro děti-a poslední pence byla pryč. Protože jsem znal emigrační zákony Jižní Afriky, věděl jsem, že předtím než nám bude dovoleno vystoupit z lodi, budu muset ukázat emigračnímu úředníkovi, že vlastním nejméně \$125. Za tuto věc jsme se vážně modlili. V době, když jsme dosáhli rovníku, vstoupil do mé duše klid a už jsem se za to více nemodlil. O osm nebo deset dní později jsme dorazili do přístavu Kapské Město, kde naše loď zakotvila. Emigrační úředník přišel na palubu a cestující se seřadili se do řady k účtárně, aby zde ukázali své peníze a obdrželi své lístky k vylodění.

Moje žena mně řekla: „Co jdeš dělat?“

Odpověděl jsem: „Jdu si stoupnout do řady s ostatními. Doposud jsme Boha ve všem poslechli. Je to teď na Pánu.“

Když jsem tak stál v řadě a čekal na šanci vysvětlit naše dilema, jeden cestující mi najednou poklepal po ramenu a naznačil mi, že bych měl vystoupit z řady a přejít k lodním žebřinám, aby se mnou mohl mluvit. Zeptal se mě na několik otázek a potom vytáhl ze své peněženky cestovní šek. Předal mi dva šeky v hodnotě 42£, nebo \$200.

Řekl mi: „Cítím, že vám to mám dát na pomoc vaší práci.“

Johanesburg je vzdálen 1000 mil do vnitrozemí od Kapského Města. Po celou plavbu jsme se vážně modlili za věc, která se týkala našeho bydlení. Jako misionáři víry jsme neměli žádný výbor ani přátelé, kteří by nás finančně podporovali. Byli jsme závislí na Bohu. Během cesty do Johanesburgu jsme mnohokrát sklonili naše hlavy a připomněli Bohu, že budeme potřebovat domov, až tam přijedeme. Po našem příjezdu jsme vystoupili na břeh, kde jsem si všiml jedné malé ženy, která měla naspěch. Okamžitě jsem instinktivně poznal, že to je Američanka. Zrychlila k Tomášovi a řekla mu: „Vy jste americká misionářská společnost?“

Tomáš odpověděl: „Ano.“

Zeptala se: „Kolik je vás ve vaší společnosti?“

Odpověděl: „Čtyři.“

Řekla: „Ne, nejste rodina?“ „Není zde někdo další?“

Odpověděl: „Ano, pan Lake.“

Otočila se ke mně a řekla: „Kolik je vás ve vaší rodině?“

Odpověděl jsem: „Moje žena, já a pouze sedm dětí.“

Řekla: „Ach, vy jste ta rodina.“

Odpověděl jsem: „Cože paní?“

Řekla: „Když jsem se modlila včera večer, Bůh mi řekl, abych šla naproti této lodi, kde na ní bude americký misionář s devítičlennou rodinou, v níž budou dva dospělí a sedm dětí, a že jím mám darovat dům .“

V to stejné odpoledne jsme se zabydleli ve vybavené chatě v Johannesburgu. Bůh pro nás sehnal domov. Naším dobrodincem byla americká misionářka, paní C.L. Goodenough. Zůstala naší drahou přítelkyní a spolupracovnicí v Pánu.

A takto jsme se dostali do Afriky.

Jak jsem svůj život zasvětil uzdravovací službě

Jak jsem svůj život zasvětil uzdravovací službě

Nikdo nemůže porozumět velikému vlivu zjeveného Ježíše jako denně přítomného Uzdravitele, který se zmocnil mého života. Co to pro mě znamenalo nepochopíte, dokud neporozumíte mému prostředí, ve kterém jsem žil. Byl jsem jedno ze šestnácti dětí. Naše rodiče byli silní, statní a zdraví lidé. Moje matka zemřela v 75 letech a můj otec doposud žije, když píše¹ tuto knihu a je mu 77 let. Předtím než jsem poznal a zakusil Pána jako našeho Uzdravitele, tak jsme pochovali osm členů naší rodiny. Zvláštní „vlak“ nemocí, které končí smrtí, pronásledoval naší rodinu. Po 32 let byli někteří členové naší rodiny tělesně postižení. Během této dlouhé doby naše rodina nikdy nebyla bez toho, aby v ní byl někdo nemocný. Když přemítám ve své mysli nad svými chlapeckými a mládežnickými léty, přicházejí na moji mysl vzpomínky podobné noční můře: nemoc, lékaři, zdravotní sestry, nemocnice, zhroucená matka a zármutkem zdrcený otec, který bojuje, aby zapomněl na minulost, tak aby mohl podpořit živé členy rodiny, kteří potřebovali jeho lásku a péči.

V té době, když se pro mě stal zjevený Kristus naším Uzdravitelem, můj bratr byl tělesně postižený a umíral. Otec utratil za zbytečnou lékařskou pomoc na jeho vyléčení veškeré jmění. Krvácel ustavičně ze svých ledvin a byl zachovávan při životě prostřednictvím „kapačky“, která vytvářela stravu a vyráběla krev téměř tak rychle, tak jako krev, která z něho vytékala. Nepoznal jsem nikdy člověka, který by trpěl, tak neobyčejně dlouze jako on.

Sestra, které bylo 34 let, umírala s pěti rakovinovými nádory v jejím levém prsu. Dříve než začala umírat, prodělala pět těžkých operací v nemocnici, v Detroitu, Michiganu pod jedním věhlasným chirurgem. Po těchto operacích se objevily další čtyři „hlavy“, které dohromady vytvořily pět rakovin. Další sestra umírala na výtok krve. Den za dnem její životodárná krev odtékala pryč, až se přiblížil její konec.

V mém vlastním životě a životních poměrech byly podobné podmínky. Oženil jsem se a založil svůj vlastní rodinu. Brzy potom se začal objevovat u mé rodiny stejný řetězec okolností, který pronásledoval rodinu mého otce. Moje žena se stala tělesně postiženou, kvůli nemocnému srdci a tuberkulóze. Ztrácela srdeční rytmus a upadala do bezvědomí. Někdy jsem ji našel ležet v bezvědomí na podlaze nebo v její posteli, když jí to najednou zachvátilo. Byly nutné stále silnější a silnější prostředky, které se staly nutností pro oživení jejího srdce, dokud jsme nakonec nezačali používat nitroglycerínové tablety, abychom s heroickým úsilím stimulovali chod jejího srdce.

Po těchto srdečních záchvatech zůstávala ve stavu ochrnutí celé týdny, (lékaři řekli: „výsledek přestimulace“).

---

¹ Březen 1918

Avšak najednou uprostřed nejhlubší temnoty, když zmatení lékaři stáli opodál a přiznávali svoji neschopnost pomoci. Oblak temnoty a smrti se znovu vznášel nad naší rodinou, ale skrze jednoho zbožného služebníka, u Boha mocného a pravdivého dost, který začal hlásat celou Boží pravdu, přišlo Boží světlo do našich duší !

Vzali jsme našeho bratra do Healing Home (Uzdravovacího domu) v Chicagu, kde byla za něho přednesena modlitba se vzkládáním rukou. Přijal okamžité uzdravení a povstal ze své postele jako zdravý člověk. Ušel čtyři míle, vrátil se domů a zaujal místo v otcově podniku. Veliká radost a úžasná naděje povstala v našich srdcích!

Byl před námi skutečný projev Boží moci. Přemluvili jsme rychle naši sestru trpící rakovinou, abychom ji vzali do stejného Uzdravovacího domu. Museli jsme jí tam vzít na nosítkách. Když jsme ji nesli do uzdravovacího shromáždění, začala mluvit ve své duši: „*Jiní jsou možná uzdraveni, protože jsou tak dobří, ale bojím se, že uzdravení není pro mě.*“ Zdálo se, že toho bylo víc než to, co její duše byla schopna rozumět.

Avšak po naslouchání z jejího lůžka, při kázání a vyučování Božího Slova o uzdravování skrze Ježíše Krista, vyrostla naděje v její duši. Pomodlili se za ní a vložili na ní ruce. Jakmile začala modlitba víry vystupovat k Bohu, Boží moc na ní sestoupila a zatřásla jejím tělem. Její bolest okamžitě zmizela! Otoky zmizely postupně. Velké jádro rakoviny zčernalo a v pár dnech se rozpadlo. Menší nádory zmizely. Zmrzačené prso začalo opět narůstat a stalo se znovu bezvadným prsem. Ach, jak se naše srdce začala chvět! Slova nemohou vystihnout tento příběh! Nová víra v nás povstala. Jestliže Bůh mohl uzdravit našeho umírajícího bratra a naši umírající sestru tak, že rakoviny mizely, mohl uzdravit cokoli nebo kohokoli!

Potom naše sestra s výtokem krve začala vzhlížet k Bohu za uzdravení. Ona a její manžel byli věrnými křesťany a třebaže se modlili, jejich modlitby se zdály po nějaký čas nezodpovězené. Potom jednoho večera jsem dostal telefonát a bylo mně řečeno, abych k ní okamžitě přijel, pokud si ji přeji vidět ještě jednou naživu v tomto životě.

Po mém příchodu jsem zpozoroval, že už jí začala zachvacovat smrt. Upadla do bezvědomí a její tělo bylo studené. Nebyl rozpoznatelný žádný puls. Naše rodiče pokleklí a plakali za její postelí, její manžel poklekl ve svém zármutku u noh postele a její dítě leželo ve své postýlce. A potom veliký pláč začal vystupovat k Bohu, takový jaký ještě nikdy nevyšel z mé duše: „Ona nesmí zemřít! Nedovolím to! Nezemřel za ní Kristus? Nebyla Boží uzdravovací moc dokázána ostatním a neměla být podobně také i ona uzdravena?“ Žádnými mými slovy nemohu vypravit jiné duši ten křik, který byl v mém srdci a plamen nenávisti proti smrti a nemoci, který Duch Boží ve mně roznítil. Skutečný Boží hněv se zmocnil mé duše! Po telefonování a telegrafování nám přišli pomoci v modlitbě někteří věřící přátelé. Bylo to ve chvíli, když jsme začali volat k Bohu. Ve jménu Ježíše Krista jsem pokáral moc smrti. Během necelé hodiny jsme se začali radovat, když jsme uviděli

důkazu navrácení života. Moje sestra byla dokonale uzdravena! Za pět dní přišla do otcova domu a připojila se k Štědrovečerní večeři.

Moje žena, která pomalu umírala po léta, trpěla nevyslovitelnými bolestmi. Byla jako poslední ze čtyř, která přijala Boží uzdravující dotyk. Předtím však, než na ní sestoupila Boží moc, uvědomil jsem si jako nikdy předtím, charakter Božího posvěcení, který je po křesťanovi vyžadován. Den za dnem na ní smrt tiše přicházela. Potom přišly poslední hodiny. Bratr služebník, který byl přítomný, přešel a postavil se u její postele. Potom se vrátil ke mně se slzami v očích a řekl: „Smiř se s tím a dovol své ženě umřít.“ Myslel jsem na své děti. Myslel jsem na ní, kterou jsem miloval jako svoji vlastní duši a plamen vzplanul v mém srdci. Cítil jsem, jako kdyby Boha takový návrh urazil! Přesto jsem se mnoho věcí musel učit.

Uprostřed bouře v mé duši jsem se vrátil domů. Sebral jsem svoji Bibli z římsi krbu a hodil s ní na stůl. Jestli někdy Bůh způsobil, aby otevřel Bibli s poselstvím pro člověka a jeho duši, které potřeboval slyšet, potom to jistě učinil pro mě. Kniha se otevřela v 10. kapitole Skutků a mé oči „udeřily“ o 38 verš, kde bylo napsáno: „– jak Bůh pomazal Duchem Svatým a mocí Ježíše z Nazaretu, který chodil, konal dobro a uzdravoval všechny utlačované od DÁBLA, protože Bůh byl s ním“. Tato slova pronikla do mého srdce jako blesk z modrého nebe. *Utlačováni ďáblem!* Takže Bůh nebyl původcem nemoci! Lidé, které Ježíš uzdravil nebyli nemocní, protože jim tu nemoc dal Bůh!

Bral jsem se urychleně k dalšímu odkazu v jiné části Slova. Přečetl jsem slova Ježíše v Lukáši 13:16 : „*A tato žena... kterou SATAN DRŽEL SVÁZANOU – hle, už osmnáct let – neměla být rozvázána z toho pouta*“? Opět a znovu Ježíš přisoudil nemoc ďáblu. Jaká víra povstala v mém srdci! Jaký plamen poznání, který se týkal Božího Slova a služby Ježíše vjel do moji duše! Uviděl jsem jako nikdy předtím, proč Ježíš uzdravoval nemocné. Konal vůli svého Otce a v konání vůle Jeho Otce ničil skutky ďábla. (Žid. 2:14).

Řekl jsem si ve své duši: „*Tato práce ďábla, tato zkáza života mé ženy ve jménu Ježíše Krista přestane, neboť Kristus zemřel a Sám osobně vzal na sebe naše neduhy a nesl naše nemoci na sobě samém.* Rozhodli jsme, že modlitba za uzdravení mé ženy bude přednesena v 9:30 hod. dopoledne. Znovu jsem telefonoval a telegrafoval mým přátelům, aby se připojili se mnou v modlitbě. V 9:30 jsem poklekl u její postele a začal jsem volat k živému Bohu. Boží moc na ní sestoupila takovým způsobem, že jí otrásla celou od hlavy až k patě. Její ochrnutí zmizelo, její srdce se uzdravilo, její kašel přestal a její dech se stal pravidelný. Boží moc proudila skrze ní náležitě, tak jako krev, která proudí v žilách. Když jsem se domodlil, uslyšel jsem hlas z jejich rtů. Nebyl to slabý hlas jako předtím, ale byl to silný a jasný hlas. Vykřikla: „*Chvála Bohu, jsem uzdravena!*“ Vzala si hned ty nejlepší šaty, hodila si je na sebe a v mžiku stála na podlaze.

Jaký to den! Zapomenu na něho někdy? Boží moc otrásla našimi dušemi a Boží radost ovládla naše srdce kvůli jejímu uzdravení. Zprávy o tom se rozšířily po celém městě, státu a národu. Noviny o tom diskutovaly a náš dům

se stal středem zkoumání. Lidé cestovali přes veliké vzdálenosti, aby ji mohli vidět a mohli s ní hovořit. Byla zaplavená dopisy.

V našich duších rozbřesklo nové světlo. Církev nás pečlivě učila, že dni zázraků pominuly. Osm členů naší rodiny tomu věřilo a zemřeli. Ale nyní se světlem pravdy, který probleskoval v našich srdcích, jsme poznali, že to byla lež, bezpochyby vymyšlená ďáblem a tak pečlivě hlásaná církví jako pravda. Tímto způsobem oloupila lidi o jejich právoplatné dědictví skrze Ježíšovu krev. Lidé přicházeli do našeho domu a říkali: „Pokud uzdravil Bůh vás, jistě také uzdraví nás. Modlete se za nás.“ Byli jsme do toho vtlačeni. Bůh odpověděl a mnozí byli uzdraveni. Od té doby uplynulo mnoho let, ale žádný den neuplynul, aby Bůh v něm neodpověděl na modlitbu. Zasvětil jsem svůj život dnem i nocí do této služby a lidé byli uzdraveni, ne po jednom nebo po dvou ani po stovkách nebo dokonce po tisících, ale po desetitisících. Ve vhodné dobu mě Bůh povolal do Jižní Afriky, kde jsem byl svědkem Boží uzdravující moci v takové míře, jaké snad svět neviděl od dnů apoštolů. Křesťané byli pokřtěni v Duchu Svatém a pokračovali dále v mocné Boží moci. Prohlašovali jméno Ježíše a vzkládali ruce na nemocné. Nemocní byli uzdraveni! Hříšníci, kteří byli svědky těchto důkazů Boží moci, křičeli radostí a zasvětili se do Boží služby. Bylo to jako za dnů Ježíše. „*A v tom městě nastala veliká radost*“ – a v tomto národě. (Skutkové 8:8).

Nakonec mě Bůh přivedl do Spokane, kde jsme sloužili stovkám nemocných lidí každý týden. Město je všude plné Božích chval, kvůli požehnaným projevům Boží uzdravující moci. Lidé přicházeli pro uzdravení ze vzdálenosti 5000 mil. Někteří napsali dopisy. Jiní telegrafovali v polovině své cesty kolem světa a prosili o modlitbu, na kterou Bůh dobrotivě odpověděl. Služebníci a církve po celé zemi toto viděli, třebaže církev učila, že dny zázraků patřily jen do časů apoštolů. Toto tvrzení bylo falešné. Viděli, že tato Boží uzdravující moc je stejně k dispozici upřímné duši dnes, tak jako byla k dispozici na zemi za dnů Kristových. *Dary a Boží povolání jsou neodvolatelná* a Ježíš je stále Uzdravitel.

Více dobrodružství v Bohu

Více dobrodružství v Bohu

Během mé služby v Jižní Africe jsem se náhodou setkal s bakalářem, který nenáviděl všechno, co bylo křesťanské. Měl zlou pověst tím, že špatně mluvil o kazatelích kolem svého místa. Jednoho dne jsem si uvědomil, že jsem ho už nějaký čas neviděl, tak jsem se rozhodl, že mu oplatím jeho návštěvu. Byl jsem okamžitě varován jaký druh přijetí mohu očekávat. Přesto jsem tam šel. Po té, co jsem vstoupil do jeho domu, všiml jsem si, že to byl velmi nemocný člověk. Předtím, než mohl cokoli říct, tak jsem hodil svůj klobouk dolů, pomodlil jsem se, aby ho Bůh uzdravil a odešel jsem. O pár dní později přišel do církve. Byl to změněný člověk!

Křesťan, dítě Boží, Kristus-člověk, který vydal své tělo, tak rovněž svého ducha a duši Bohu. Neměl on být podnětem pro uzdravení? Stal se předmětem nepřetržitého a trvalého zdraví, protože byl naplněn Božím životem. Ježíš Kristus je Božím zákonem a životem zároveň.

Když jsem žil v Africe, jedno z našich oborů působnosti bylo domácí dílo. Žehnám Bohu za zázraky, u kterých mně dovolil být svědkem mezi domorodými lidmi. Věřím, že jsem měl tu výsadu, která zatím nebyla dána žádnému bílému člověku v současné době.

V Basutolandu roku 1912 byla na Štědrý večer sloužena Večeře Páně pro 75 malomocných, kteří byli uzdraveni. Byli uzdraveni pod službou (černošského spolupracovníka), jehož jediným rouchem, když jsme se s ním poprvé setkali, byla příkrývka z kozí kůže. Byla to podivuhodná chvíle sedět vedle člověka pod jehož službou bylo uzdraveno 75 malomocných! Někteří byli bez nosů, jiní bez prstů, palců nebo uší.

Avšak chtěl bych vám nyní vyprávět ještě jeden příběh o malomocenství. Před necelými sedmi týdny, muž jménem Young byl dán do karantény ve státě Nebraska. Písemný styk s ním byl možný pouze přes senátora – další malomocný. Young věřil v moc víry, přesto že byl vychováván jako katolík. Bůh mu řekl, aby se přestěhoval v zájmu vysvobození. Úředníci ústavu odhalili, že posílal a přijímal dopisy, které byly proti předpisům. Když byl konfrontován, Young řekl: „Ano, dopisuji si s lidmi, kteří se modlí modlitbu víry, abych nezemřel jako pes nebo prase.“ Úředníci požádali o shlédnutí těchto dopisů. Za pár dní přišli zpět a řekli: „Jestliže si myslíte, že můžete být uzdraven, propustíme vás na váš slib s tím, že pojedete přímo do Spokane k těm lidem, kteří uzdravují.“

Tak se vydal na cestu do Spokane s jejich doporučením a nezbytnými peněžními prostředky. Den předtím, než jsem opustil Spokane, jsem si sedl s tímto mužem a on mně nadiktoval příběh o svém uzdravení Boží mocí. Potom se připojil ke své ženě a dětem v Key West.

Můj Pán není mrtvý! Řeknu vám však drahé duše, že jsme spokojeni s tím, že žijeme v Kristu v dětství a prodloužeme naše dětství tím, že chodíme a kři-

číme jako spousta dětí, namísto toho abychom vstupovali do tajemství srdce Ježíše Krista skrze Boží milost a začali si činit nárok na duchovní Boží plameny do našich duší z nebe.

Když se toto začne dít, pak budeme stát v úžasu nad Božím pomazáním v našich vlastních životech a v životech ostatních.

Paní Mc. Donald byla přivedena do Healing Rooms tak vyhublá tuberkulózou, že vážila pouze 70 liber (necelých 32 kg). Její zdravotní stav se tak zlepšoval, že přibývala na váze jednu libru denně (0,454 kg). Navštěvovala naše Božská uzdravující shromáždění a podala veřejné svědectví o svém uzdravení.

Za hodinu později nám zavolala po telefonu a křičela: „Jsem tak šťastná, že jsem to právě někomu musel říct. Šla jsem celou cestu domů pěšky, zapálila jsem oheň ve dvou kamnech a připravuji si večeři, věc kterou jsem nebyla schopna dělat po celý rok.“

Jakýsi dvanáctiletý chlapec, který trpěl tuberkulózou páteře tak velmi, že byl nucen nosit ocelové sako ve dne v noci, byl přiveden do Healings Rooms na pár dní na modlitbu. V méně než deseti dnech se jeho stav tak zlepšil, že odložil přebal úplně. Jeho ramena se napřímila, obratle zůstaly upevněné a chlapec se vrátil do svého domova v Resálii. Potom chválil Boha za to, že poznal v našem vlastním městě v březnu roku 1919, že Ježíš Kristus je stále Uzdravitel.

V Cookhouse, v Kapské kolonii žilo deset bratrů s příjmením Watson, mužů kteří byli spaseni a pokřtěni Duchem Svatým. Když jsem pořádal shromáždění v domě u jednoho z nich, Duch sestoupil na nejmladšího z rodiny. Postavil se a všimli jsme si, že začal předvádět nějakou hru. Byl dokonale pod mocí Ducha, že si vůbec neuvědomil, co se dělo v přítomnosti. Duch přišel náhle na dalšího z jeho bratrů, potom na dalšího a na dalšího, až se všech deset stalo herci ve stejné divadelní hře.

Seděli jsme tam hodiny v úžasu a sledovali divadelní hru o pěti pojednáních, v nichž bylo zahráno to, jak Bůh zacházel s lidmi v dějinách světa. Odešel jsem v ten večer s Boží bázní tak hluboko v mé duši, že jsem potom týdný cítil, jako kdybych chtěl chodit velmi jemně. Život křesťana bez vnitřní moci Ducha v srdci je únavou pro tělo. Je to poslušnost k příkázáním a úsilí chodit podle vzoru, kterými nejsme schopni se řídit.

Avšak, požehnaný buď Bůh za křesťanský život, který je prožíván z podnětu Kristova ducha ve vaší duši a stává se radostí, mocí a slávou.

– Velikonoce 1916

Když jsem kázal v Bloemfontein ve svobodném státě Orange, naše shromáždění navštěvoval muž jménem Johnson, který měl epilepsii a trpěl 12

až 15 záchvaty denně. Po shromáždění určitá skupina z nás se sešla k modlitbě a měla společenství s Bohem. Připravovali jsme se před výjezdem na shromáždění pod širým nebem. Někdo z nás se otočil k tomuto mladému muži a zeptal se ho, jestli by byl rád křesťanem.

Odpověděl : " Myslím, že ne, dělal bych ty stejné věci zítra, které dělám dnes".

Jako blesk z čistého nebe na něj padl Duch Boží a on padl tváří na podlahu, kde zůstal až do 10 hodiny příštího dopoledne. Před ránem, tento člověk, který trpěl 15 záchvaty denně, nebyl jen spasen, ale i uzdraven. Pokračovalo to dále a v 10 hodin byl pokřtěn Duchem Svatým.

Jednoho dne náš služebník v Bloemfontein vyjížděl ven, aby pořádal shromáždění pro domorodce. Neuměl mluvit dost dobře jazykem Basuto, tak aby jim mohl kázat, takže bylo nutné, aby měl se sebou překladatele. Johnson tam byl sám, protože tlumočník nepřišel. Když ale nadešel čas pro shromáždění, Boží moc sestoupila na Johnsona. K překvapení všech se postavil a začal promlouvat slovo k domorodým lidem v nejčistší řeči Basuto!

Když jsem jednoho večera kázal, Duch Páně sestoupil na jednoho muže v přední řadě, služebníka z Anglie. Zůstal v sedící poloze těla, než se začal nadnášet nějak trochu výš. Toto se opakovalo třikrát. Bylo to vyvrácení gravitačního zákona? Myslím, že ne. Můj vlastní úsudek je ten, že jeho duše se stala tak spojená s Duchem Božím, že přitažlivá Boží moc byla tak silná, až ho vytáhla nahoru.

Jednoho dne jsem stál na vlakovém nádraží v Loganosportu v Indianě, kde jsem čekal na vlak. Během této chvíle jsem si všiml skupiny italských mužů, zřejmě dělníků, kteří seděli na lavičce. Jeli někam na práci.

Když jsem pak přecházel po nástupišti, řekl jsem: „ Ach, Bože, jak moc bych rád chtěl mluvit k těmto mužům o živém Kristu a jeho moci ke spasení!"

Duch mi řekl: „ Můžeš.“

Přikročil jsem k nim a když jsem kázal, všiml jsem si na sobě, že začínám mluvit v nějakém cizím jazyku. Oslovil jsem jednoho muže ze skupiny a on mně okamžitě odpověděl v italštině. Zeptal jsem se ho, odkud je a on odpověděl: „Naples“. Během 15 minut mně Bůh dovolil mluvit pravdy o Kristu a Boží moci k této skupině dělníků v italštině, v jazyku o kterém jsem nic nevěděl. To byl jen takový malý záblesk-trpyt, ale jednoho dne požehnaný Bůh přijde z nebe s takovou sprchou, která pomaže tak duše lidí, že budou mluvit v každém jazyku, kterým člověk mluví pod Boží mocí. „*A toto evangelium království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům a tehdy přijde konec.*“ (Mat. 24:14).

V době, když jsem byl v Africe, Church of England poslala tříčlennou delegaci do Johannesburgu na jeden rok, aby podala zprávu zpět do Anglie: týkalo se to naší práce v Jižní Africe. Výsledkem toho byla velká konference Church of England. Kazatelé byli pozváni a já jsem byl požádán, abych kázal na této konferenci. To mělo za následek, že byli v Church of England založeny uzdravovací společnosti. V nedávné době jsme byli požehnáni v této zemi jedním z jejich "uzdravitelů" panem Hicksem, který pořádal shromáždění v různých episkopálních církvích v celé zemi.

Právě jsem dorazil z Portugalska, kde byly ulice zaplněné až po desátý činžovní dům kolem církve s automobily, které přivázely nemocné na jeho shromáždění.

Pan Clark Mitchell utrpěl vážné zranění při lodní nehodě před deseti lety, v níž si poranil svůj levý bok, koleno a levé rameno bylo rozmačkáno. Deset let trpěl prudkými bolestmi. Na jeho kolenu se objevil nádor tak velký, že to zaplnilo jeho těžce poraněnou nohu.

Řekl mi, že se stávalo, že byl schopný ujít vzdálenost jednoho domu, ale s velkými potížemi. Jinak po zbytek času byl připoután ke svému domu a své židli.

Jednoho dne, když jsem pospíchal dolů po Pacific Avenue na cestě do mého shromáždění ve svobodné Metodistické církvi, jsem šel kolem domu pana Mitchella, když tu na mě zamávala jeho dcera. Viděla mě jak přicházím a řekla svému otci: „Vidím pana Lakeho a jdu ho pozvat dovnitř.“

Pan Mitchell odpověděl: „Ne, nedělej to. Nechci mít nic společného s tímto druhem nesmyslů.“

Ačkoli jsem nevěděl nic o těchto okolnostech, nevěnoval bych tomu pozornost, i kdybych o tom něco věděl. Jsem Skot. Když jsem vstoupil do domu, řekl jsem: „Pane Mitchelli nemám čas s vámi hovořit.“ Shodil jsem ze sebe svůj svrchník a klobouk a poklekl jsem, abych se pomodlil. Naznačil mně, že to bylo jeho koleno, tak jsem vložil své ruce na jeho koleno a začal se modlit. Po modlitbě jsem si začal uvědomovat, že byl uzdraven.

Řekl jsem: „Pane Mitchelli, napřáhněte nohu.“ Napřáhl.

Řekl jsem: „Vstaňte a chodte.“ A on vstal a chodil.

A jak chodil, začal říkat: „Nerozumím, nerozumím.“ Vrátil se, sedl si a stále říkal: „Nerozumím.“

“Čemu nerozumíte bratře?” Zeptal jsem se. „Proč nemohu porozumět tomu, že mě Bůh uzdravil. Já nejsem křesťan.“ Řekl jsem: „Je možné, že jste ještě nedal vaše srdce Bohu?“

Řekl: „Tak to je.“

„Potom tedy bratře ve jménu Páně, to udělejme nyní.“

Poklekl se mnou s jeho milou dcerou a další paní a všichni tři vydali svá srdce Pánu Ježíši Kristu. Po té se posadil na svoji židli a já jsem mu pověděl o uzdravení jiného muže, o tom jak se jeho kosti stmelily v kyčel.

Pan Mitchell odpověděl: „To je jako s mým ramenem.“

To bylo poprvé, co jsem se dozvěděl o jeho nemocném ramenu, tak jsem zavolal jeho dceru znovu a pomodlili jsme se za jeho rameno.

Potom jsem řekl: „Zvedněte vaši paži bratře.“

Když ji pozvedl, zeptal jsem se ho, jestli je úplně volná.

Odpověděl: „Úplně volná.“

Ve 20:30 hod. jeho nádor, který byl na jeho koleně deset let, zcela zmizel.

Dalšího rána navštívil tiskovou kancelář, představil se osobně redaktorovi a řekl: „Pane Scott, já jsem člověk, kterého uzdravil Bůh.“ Redaktor z novin podrobně napsal výpověď o mužově uzdravení. V ten stejný den zryl celou svoji zahradu. V další den šel do práce jako zedník, kde potom pokračoval ve své práci. Dny zázraků nepominuly, jak je zřejmé z tohoto případu. Březen 1922 ve Forest Grove, stát Oregon.

Nadvláda

Nyní bych vás chtěl naučit něco z osobních zkušeností, pokud jde o uzdravování, které si lidé neuvědomují. Existuje vědomá nadvláda, kterou Ježíš Kristus dává do křesťanovy duše. Byla to věc, kterou měl Petr ve své duši, když se setkal s chromým u Krásné brány. Místo toho, aby se modlil za uzdravení toho člověka, řekl: „*Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!*“ (Sk. 3:6). Žádná modlitba, žádná přímluva. Petr si procvičil svoji nadvládu, která byla v jeho duši. Božský záblesk Boží moci vyšel z jeho duše a muž se okamžitě zvedl a vešel s nimi do chrámu, *kde se procházel, poskakoval a chválil Boha*“. (verš 8). Někdy, ti kteří slouží nemocným, si jsou vědomi toho, co se děje, ačkoli jednotlived sám o sobě si neuvědomuje jakékoliv uzdravení. Existuje nadvláda v duši skutečného Božího člověka, který je ve spojení s nebem. Když se děje skutečná věc, člověk je spasen nebo uzdraven z nemoci a my víme, co to je. Modlíme se, dokud nejsme uspokojeni v našich duších, že je dílo dokonáno.

Ve stejné budově, kde jsme měli naše Healing Rooms, byla také rentgenová laboratoř. Technici chtěli vidět jak to s tím vším je, takže se zeptali, jestli by nemohli vzít nějaké snímky zdarma při zkoumání v uzdravování u některých našich pacientů. Byla to jedinečná příležitost. Mezi těmi, které jsme k nim poslali byl i muž s tuberkulózou. Pokaždé, když mu bylo poslouženo v modlitbě, tak se odebraly rentgenové snímky. Potom jsme viděli postupný proces uzdravení. Každý obrázek ukazoval méně a méně nemoci, až po ní nezbyl žádný důkaz. Byl úplně uzdraven.

Modlili jsme se vždy za člověka, dokud jsme nebyli uspokojeni jeho úplným uzdravením. Nebyla zde žádná závislost na člověku (těle).

Pan W. A. Fay trpěl rakovinou žaludku. Bylo mu poslouženo asi třicetkrát. Po prvních deseti dnech neexistoval žádný zřejmý důkaz uzdravení ani klesající tendence v utrpení. Po té začalo postupné klesání v utrpení; barva se

začala vracet do jeho tváře a začal přibývat na váze. Nyní může jíst cokoli a najíst se čehokoli, tolik kolik jen může! To není všechno milování. Našel Pána, Spasitele Ježíše Krista při postupném uzdravení a říká, že to byla ta největší část uzdravení.

Myslím si, že Pán ví, jak si otevřít dveře do lidských srdcích. Značná část křesťanů přehlíží skutečnost, že Ježíš Kristus učinil službu uzdravování tak zřejmou, jak jen mohl.

K sedmdesáti (Lukáš 10:8,9) řekl : „ *Když pak vejdete do kteréhokoli města a přijmou vás... uzdravujte v tom městě nemocné.*“ A potom, co jim řekl, aby dělali ? ... *a říkejte jim: "Boží království se přiblížilo k vám".*

Kdysi jsem žil blízko muže, který byl na smrt nemocný. Někteří k němu šli a řekli mu, že musí být pokřtěn nebo zemře a půjde do pekla. Říkával jsem vždy, že to je forma nátlaku a Ježíš Kristus ji nikdy nepoužíval. Byl příliš velký džentlmen. Nezneužil nikdy člověka, když byl psychicky dole s nemocnou duší, tak aby se ho pokoušel pomocí toho ovlivnit, aby se stal křesťanem. Jestliže byl člověk nemocný, Ježíš šel a uzdravil ho skrze Boží moc. Potom, když ho uzdravil, přirozená odpověď jeho láskyplné duše ho přivedla ke Kristu.

Rád bych věděl, jestli jste si někdy všimli při různých příležitostech při čtení Písma, kdy je psáno o *Božím hlasu*. Vy víte, že ta věc, která činí Bibli Bibli je ta skutečnost, že někdo rozmlouval s Bohem! Někdo slyšel z nebe dříve, než byla Bible. Potom ten rozhovor nebo příhoda byla zapsána a tak bylo napsáno Boží Slovo. Nyní je Boží Slovo nezničitelné, protože je skutečným hlasem a skutečnou zkušeností. Bůh něco skutečně udělal nebo řekl, proto je tedy Bible pravdivou knihou. Je velmi jednoduché dokázat inspiraci Bible. Každé dítě je vyučováno „dokázat“, zda-li je nebo není jeho součet v matematice správný. Jestliže máte pochybnosti, otázky a bojíte se, pokud jde o Bibli jejího vnuknutí, my víme, že jestliže nějaká duše slyšela z nebe, jiná může taky. Jestliže nějaká duše měla někdy mluvil s Bohem, jiná může taky.

Pokud nějaký člověk poznal, že jeho hříchy byly odpuštěny, jiný člověk může také poznat, že jsou mu teď odpuštěny. Pokud nějaký muž nebo žena byli někdy uzdraveni Boží mocí, potom mužové a ženy mohou být znovu uzdraveni. Ta jediná věc, která je k tomu nutná, je se znovu vrátit do duchovní zkušenosti, do stejného místa blízkosti, kde se poprvé jednotlivec setkal s Bohem. Toto je cesta, kterou dokážete Boží Slovo. To je ten důvod, proč se Boží Slovo stává věcí, kterou lidé žijí, pro kterou lidé umírají. Boží Slovo se pro ně stává přítomnou živou realitou, nejen teorií.

-1. Února 1922

Thatcher, Oregon

V mé církvi v Jižní Africe jsme vytiskli letáky v počtu 10 000 kusů. Nechali jsme tiskaře, aby je nám poslali do církve a potom jsme na pódiu na tyto brožury v baleních po 100 a 200 kusech vložili ruce. Na večerním

shromáždění jsem zavolal určité lidi ze shromáždění (o kterých jsem věděl, že jsou ve spojení s živým Bohem), aby přišli a pokleklí kolem balíků a vložili na ně své ruce.

Poprosili jsme Boha, aby nejen požehnal tyto brožury, aby Kristova zvěst mohlo být řečeno zcela zřetelně prostřednictvím vytištěných slov, ale také, aby se samotný papír sám o sobě naplnil Duchem Božím právě tak, jako kapesníky byly naplněny Boží mocí. (Skutky 19:12.) Mohl bych vám ukázat tisíce dopisů od lidí ze všech částí světa, kteří mně skrze dopis sdělili, že na ně Duch Boží sestoupil, když dostali náš leták. Byli nejen uzdraveni, ale Boží radost vstoupila do jejich srdcí a mnozí byli spaseni.

Jedna žena napsala z Jižní Afriky: „Dostala jsem váš leták a když byl v mých rukou, moje tělo se začalo třást tak, že jsem se stěží mohla udržet na židli. Bylo to divné. Položila jsem ho a po chvíli opět uchočila. Jakmile byl v mých rukou, chvění se zase vrátilo. Když jsem ho vzala do ruky potřetí, Duch Boží na mně sestoupil tak mocně a byla jsem pokřtěna Duchem Svatým.“

Milovaní, vidíte že tato zvěst a vlastnost Ducha doprovází určitá věc, která uvádí do zmatku všechny filosofy a všechna cvičení filozofie na světě? Ukazuje na nejjasnější rozdíl, který charakterizuje skutečnou zbožnost Ježíše Krista. Tato zbožnost je odlišná od všech ostatních náboženství a ode všech ostatních duchovních služeb. Služebnost křesťanství je služba Ducha. Je to Duch Boží, který žije ve slovech, mluví k jinému duchu a zjevuje v něm a skrze něj Krista.

Slečna K. je žena, kterou bych nazval obětí chirurgie; 26 krát operovaná a potom ponechána na pospas smrti. Byla třináct let tělesně postižená a různí lékaři ji navštěvovali a sloužili ji šest let.

(Vím, že mně prominete, jestliže budu mluvit s velkou otevřeností. Musím to udělat, aby jste mohli rozpoznat to, co Bůh vykonal v životě této ženy.) Při jedné operaci byl učiněn řez do spojení mezi konečnickem a pochvou. Tato rána se nechtěla zahojit. Tato rána byla zašita třikrát, ale k žádnému užitku. Myslela si také, že měla tuberkulózu a bezpochyby měla. Jednoho dne tato drahá duše zavolala bratrovi Westwoodovi, abych ji posloužil. Začali jsme se modlit v jejím zájmu modlitbu víry a rána se ihned na jejím těle začala hojit, až se všechny zevnější rány zahojily. Kdyby jste byli u ní blíž, všimli by jste si dole na celém jejím hrdle a krku jizev, kde bylo provedeno několik operací a těch bylo dvacet šest. Nyní chci, aby jste viděli Boží moc. Poté, co zjistila, že se konečnickový řez nezahojil, stala se tato věc záležitostí zvláštní modlitby. Potom její střeva přestala pracovat a ona zůstala bez pohybu dvacet osm dní. Jen na to pomyslete! Pokud by se taková věc stala ve vašem životě na tři nebo čtyři dny, začali by jste si myslet, že brzy zemřete. Všimněte si Božího záměru. Během těchto dvaceti osmi dnů, když zůstala bez jakéhokoli pohybu se rána uzdravila.

Potom slečna K. šla na Jižní stranu města, aby ušila šaty, ale zatímco pracovala, upadla do bezvědomí způsobené plynem, který začal stlačovat její srdce a plíce. Zavolali lékaře. Po jeho prohlídce zjistil, že řezná rána byla dokonale zahojena, ale během dlouhé doby, kdy nižší konec konečnicku nebyl používán, došlo k jeho srůstu. Nyní podle lékaře bylo usouzeno, že nebude mít nikdy žádný pohyb ve střevech, dokud nebude znovu operována.

Připravili se tedy, že odvezou slečnu K. do nemocnice, kde nabyla vědomí a řekla: „Už žádné operace na mně, i kdybych měla zemřít. Vydala jsem své tělo, duši a ducha Bohu!“

Vzali ji tedy domů. Přijela do modlitebny, aby cvičila s dětmi na jejich Štědrovečerní společenský večírek. Na její zpáteční cestě domů omdlela na ulici. Odvezli ji na pohotovost. Prohlédli jí a potvrdili lékařskou zprávu jiného lékaře, který ji předtím prohlédl. Znovu se připravili, že ji odvezou ke svatému Lukáši, kde znovu přišla k vědomí a řekla : „Ne pane! Žádná operace na mně, i kdybych měla zemřít.“ Když se jí zeptali, co chce dělat, řekla jim, aby ji odvezli ke mně domů. To se stalo v sobotu 27. listopadu. V neděli 28. listopadu odpoledne seděla ve shromáždění. Během modlitby řekla, že se jí zdálo, jako kdyby někdo položil ruku na její tělo (břicho) a druhou ruku na její hlavu. Potom nějaký hlas řekl: „Jsi uzdravena“. Opustila Audience Room (Návštěvní pokoj) a byla uzdravena a zůstala uzdravena.

Milovaní, lidé kteří se staví proti této službě a nerozumí ji budou říkat: „To je v pořádku. My víme, že Bůh dělá takové věci jako v těchto zvláštních případech, ale jen v takových zvláštních případech.“ Pavel měl trn v těle. Modlil se třikrát, aby mohl být uzdraven a Pán mu řekl: „Pavle, moje milost ti stačí; (2 Kor. 12:9), a nebyl uzdraven.“ Kdo to, tak řekl ? Kdo vám dal tento výklad? Slyše-li jste Boží hlas, nebo opakujete staré bajky, které přicházely skrze teologii po stovky let? Milovaní, nevidíte jen jeden z mnoha triků, které používají staří teologičtí

úskočníci, aby odvedli pozornost lidí od odpovědnosti, modlit se modlitbu víry, která zachraňuje nemocné? Můj ty... , církve se až doposud snažila vyhnout problému uzdravování! Přicházejí s Pavlovým trnem v těle.

Pavel řekl: „Pohleďte jak velkými písmeny vám píši svou vlastní rukou“ (Gal. 6:11), a vykládají to, když to čtou, že měl nemocné oči.

Kdo to tak řekl ?

V dalším případě, lidé řekli, že milovali Pavla tak moc, že si chtěli radostí vyloupnout oči. Věřím, že by si také chtěli odříznout nohu nebo jejich pravou paži, pokud by mu to mohlo udělat dobře, ale žádná z těchto věcí nemůže obhájit ani na okamžik, že by bylo něco v nepořádku s jeho nohou, jeho paží nebo jeho očima. Pavel se modlil třikrát. Po prvé si dvakrát nebyl vědom odpovědi. Modlil se znovu a tentokrát pozhnaný Bůh uviděl jeho vírou a řekl: „Pavle, má milost je dostatečná pro tebe.“

Použij ji Pavle. Pronikni hluboko do ní Pavle a vezmi si všechno, co chceš z Boží milosti. Ta vám dá do pořádku váš trn v těle a cokoli dalšího, co vás trápí.

-23. ledna 1916 Spokane, Washington

Skupina lidí ze společnosti Church of England s námi jednou jela do Lurd. Byli určeni výborem, aby navštívili všechny věhlasné ústavy v Evropě, které se zabývaly uzdravováním téhož druhu. Navštívili jsme katolický ústav, kde je uzdravení dosahováno pomocí vod z Lurd. Tento ústav vydrží porotu dvě stě lékařů, jejichž zaměstnáním je prohlédnout všechny kandidáty a napsat o nich zprávu. Také zde v Lurdech jsme při naší návštěvě našli největší hypnotický ústav na uzdravování ve světě. Tento ústav posílá své představené, aby předvedli své metody před katolickou porotou dvou seti lékařů. Když uslyšeli o našem výboru, pozvali nás, abychom přišli před toto společenství a předvedli uzdravování s našimi řadami. Souhlasil jsem, abych se zúčastnil, pokud mě bude dána příležitost k poslední ukázce. Výbor vybral pět kandidátů. Byli to lidé, kteří byli naprosto prohlášeni za nevléčitelné. Hypnotizéři vyzkoušeli bez úspěchu několik svých metod. Potom jsem si nechal rozmístit pět kandidátů do jedné řady na pódiu před tímto velkým publikem lékařů a vědců. Potom jsem na každého z nich vložil ruce a pomodlil se. Tři z nich byli okamžitě uzdraveni, čtvrtý se uzdravil v několika dnech a jeden z nich zemřel.

-1909

V roce 1901 jsem se připojil k Dowie Institution a přestěhoval jsem se do Zion City, Illinois, s cílem stát se studentem a učitelem Božího uzdravování. Udělali však ze mě manažera Dowie's Building Department však potřebovala manažera. Během toho roku byl uzavřen obchod s částkou téměř 1,2 milióny \$ nebo 100 000 \$ měsíčně. Dali jsme do oběhu 1 200 stavebních smluv. Byl to rok Johna Alexandra Dowieho, když uspořádal svůj výlet ze Zion City do New York City. Vzal se sebou 3000 lidí v deseti vlacích. Měli jsme

také cestovní zpěvecký sbor, který byl vybrán z 1 200 hlasů a z 100 sborových průvodců-úředníků. Dowie najal Madison Square Garden, který pojmul 20 000 lidí. Policie v New York City některé večery řekla, že musela odehnat nejméně 100 000 lidí. Ulice byly přeplněné na vzdálenost čtyř činžovních domů.

Když v roce 1904 vyšli na povrch Dowieho finanční zápletky, opustil jsem Zion City a prakticky jsem přerušil všechny svazky v majetku Dowieho, rozmrzen nad jeho smrtí.

Jednoho sobotního večera v Jižní Africe byla církev přeplněná lidmi. Všechny dostupná místa ke stání byla obsazena, jak lidé stáli ramenem k rameni. Většina z nich byli mužové Tattersall Racing Club. Většina z nich byli Židé. Byli tam jezdci všech tříd: blokaři, žokejové, stájníci, dostihoví sázkaři a pod. Snažil jsem se o to, abych v silném duchu kázal o Boží moci, tak abych předvedl to, že Ježíš Kristus je stejný včera, dnes a navěky. Jeho moc byla velká, jak jenom nejvíc mohla být a to je tím jediným předpokladem proto, aby jste se dotkli Boha a dostali od Něho cokoli ve víře v Něho. Publikum bylo velmi dojata. V tom okamžiku jsem si všiml jednoho gentlemena a dvou žen, které se pokoušeli protlačit lidmi, kteří stáli v uličkách. Poprosil jsem zástup lidí, aby udělali uličku, pokud to je možné a dovolili, aby ty dvě paní prošly dopředu. Potom jsem se pokusil pro ně uspořádat místo k sezení na schůdkách k pódiu. Když přicházely, všiml jsem si, že jedna z žen měla zcela ztuhlé ruce. Nemohla s nimi vůbec hýbat. Instinktem jsem okamžitě poznal, že má revma a je chromá. Poté, co vešla na pódium, zeptal jsem se: „Proč nemůžete pohybovat vašima rukama?“

Odpověděla: „Moje ramena jsou tak zapadnutá od revmatismu.“

Řekl jsem: „Jak dlouho už jsou v takové poloze?“

Odpověděla: „Deset let.“

Zeptal jsem se, jestli ji léčili lékaři.

Odpověděla: „Byla jsem propuštěna ze tří nemocnic jako nevléčitelná.“

Zeptal jsem se: „Z jakých nemocnic?“

Odpověděla: „Z Kimberley, Johanesburgu a z Pretórie.“

Pak jsem oslovil džentlmana, který ji doprovázel a zeptal se ho: „Znáte tuto paní?“

Odpověděl: „Ano, toto je moje švagrová.“

Řekl jsem: „Víte, že její příběh je skutečně pravdivý?“

„Naprosto“, řekl.

Zeptal jsem se jí pro co přišla.

Odpověděla: „V naději, že mě Pán uzdraví.“

Dotázal jsem se: „Přejete si, abych se modlil za vaše uzdravení?“

„Ano“, řekla.

Potom jsem oslovil hlučný zástup v uličkách a kolem dveří. Řekl jsem: „Vy, lidi jste nikdy neviděli Ježíše uzdravovat člověka v jeho životě a neznáte nic, co se týče této záležitosti. Nebyli jste nikdy svědky projevu Boží moci a proto by jste měli být ohleduplní a být zticha, vyznat vaši nevědomost z takových věcí a učit se. Chtěl bych nyní, abyste vybrali dva muže z vaší skupiny a poslali je dopředu, aby viděli, zda-li jsou ruce ženy ztuhlé, jak ona tvrdí.“ Počkal jsem, až udělají výběr. Nakonec poslali dopředu dva muže. Jeden z nich byl holič, velice inteligentní muž. Potom jsem se dozvěděl, že byl Američan. Prohlédli si pozorně ruce té paní a zjistili, že je měla tak, jak řekla – zcela nehybné.

Zeptal jsem se mužů: „Prohlédli jste jí? Jste přesvědčeni o jejím stavu tak, jak ho popsala?“

Řekli: „Ano jsme.“

„Potom si stoupněte zpět, neboť se jdu modlit, aby Pán tuto ženu uzdravil.“ Potom jsem položil své ruce na její ramena a přikázal jsem ve jménu Ježíše Krista, Syna Božího, aby ten revmatický ďábel, který tuto ženu svazoval, byl vyhnán ven. V Kristově jménu jsem tomu přikázal se vši silou mé duše, aby to odešlo. Boží moc probleskla skrze mě jako hořící oheň, až se pot vyřinul z ženského obličeje. Potom jsem jí vzal za ruce a řekl: „Ve jménu Ježíše Krista pozvedněte své ruce!“ Pravá ruka šla nahoru.

Potom jsem řekl: „Ve jménu Ježíše Krista zdvihněte také druhou ruku.“

Okamžitě poslechla. Její ruce byly úplně uzdraveny!

Když jsem hýbal jejími pažemi, aby začala otáčet rameny, uslyšel jsem rozemílající zvuk v kloubech. Řekl jsem těm dvěma mužům z publika: „Neslyšeli jste nikdy ve vašem životě vyschlý kloub?“

„Pojďte, položte své ucho na záda té ženy, zatímco jí řeknu, aby hýbala pažemi.“ Když to udělali, pohnul jsem jejími pažemi a ramenní klouby začaly dřít, protože v nich nebylo ještě mazivo. Žena ve své radosti z uzdravení vzpažila své ruce nahoru a chválila Boha. Potom se vydala na cestu ke dveřím. Zástup se rozdělil a ona zmizela. Uviděl jsem jí potom až po několika měsících.

Prohlášení John G. Lakeho o posvěcení křesťana

Moje posvěcení jako křesťana

Tento den posvěcuji celý svůj život, abych oslavil Otce v nebesích poslušností k zásadám Ježíše Krista skrze moc Ducha Svatého. Od této chvíle bude celé mé úsilí řízeno snahou projevat Boží spravedlnost, v čemkoli bych byl zapojen.

Zásada 1

Všechny pozemské věci, které vlastním nebudu považovat za své vlastní, ale jako za ty, které patří mému nebeskému Otci a jsou svěřeny do mé péče. Ať jsou řízeny moudrostí Ducha Božího takovým zákonem lásky k lidem, jakým je Kristus miluje. Takovým, nechť jsou řízeny. Pokud by v kterémkoli době Bůh pozvedl lidi, kteří by byli moudřejší než jsem já, rád jim odevzdám mé "všechno" pro jejich potřebu a odkážu jim všechno bohatství. Pokud bych byl zaměstnán v podniku, v kterémkoli období mého života a zaměstnával bych lidi, kteří by mi pomáhali v jeho řízení, odměním je spravedlivě a stejně s tím, že porovnáám jejich vlastní vynaloženou energii s mojí, potom co si přidám doplňující částku na pokrytí rizika, které by bylo zahrnuto pro činnost mého podniku. Budu považovat své zaměstnance za rovné sobě s jejich právy k požehnáním přírody a života. Nebudu se snažit vyvýšit sám sebe do postavení "pohodlí" nad zbytkem mých zaměstnanců a budu řídit všechny mé snahy, tak aby přivedly všechny lidi na stejnou úroveň, kde by se mohli všichni radovat z pohodlí života a společného obcenství.

Zásada 2

Nepřestanu volat k Bohu a úpěnlivě ho prosit za vysvobození lidí od následků hříchu tak dlouho, jak hřích potrvá a budu spolupracovat s Bohem na vykoupení lidstva. Budu mít období modlitby a půstu za lidi. Budu plakat a naříkat kvůli jejich ztracenému postavení a budu usilovně prosit Boha, aby jim udělil dar pokání k životu, tak jak mě Duch Boží povede.

Zásada 3

Můj život budu žít v pokoře. Nikdy nebudu obhajovat svá vlastní osobní práva, ale přenechám všechn soud Bohu, který soudí spravedlivě a odměňuje všechny podle jejich skutků.

Nebudu oplácet zlem za zlo nebo posměchem za posmívání, ale budu žehnat všem a dělat dobře všem mým nepřítelům na oplátku za zlo.

Z Boží milosti se budu zdržovat od všelíké tvrdosti a ostrosti v mém životě a v mých skutcích a budu mírný a nenáročný. Nebudu se přiznávat k tomu, co do mě Bůh vložil, ani se nebudu povyšovat nad své bratry.

Zásada 4

Budu považovat spravedlivé činy za více nutné k životu a štěstí než jídlo a pití. Nenechám se uplácet nebo přinutit do jakékoli nespravedlivého činu (bez ohledu) pro jakýkoli pozemský ohled.

Zásada 5

Z Boží milosti budu vždy milosrdný, odpouštějící těm, kteří se proti mně provinili a budu se snažit napravit škody lidí, namísto toho, abych je pouze trestal za jejich hříchy.

Zásada 6

Nebudu ve své mysli chovat žádné nečisté myšlenky, ale budu se snažit o to, aby každý můj čin byl povznášející.

Budu považovat své rozmnožovací orgány za posvěcené a svaté. Nebudu je nikdy používat pro jakékoli jiné účely, než pro které je Bůh stvořil.

Rodinu budu považovat za posvěcené místo a budu vždy střežit mé činy v přítomnosti opačného pohlaví, tak abych nebyl příčinou toho, aby kterýkoliv muž či jeho žena přerušili své sliby jeden k druhému. Budu strážlivý k opačnému pohlaví, k ženám, které jsou provdány a budu je považovat za sestry. Budu opatrný, abych jim nezpůsobil zbytečnou bolest hraním na jejich city.

Zásada 7

Budu usilovat vždy o pokoj. Za prvé, tím že budu osobně klidný a vyvaruji se všech neplodných sporů a budu jednat se všemi ve spravedlnosti. Budu brát na zřetel jejich práva a svobodné jednání. Nikdy se nebudu pokoušet přimět někoho, aby se díval na věci stejným pohledem, jako se dívám já. Jestliže někoho vědomě urazím, okamžitě se omluvím. Nebudu roztrušovat špatné zprávy o kterémkoliv člověku a tak se budu snažit očernit jeho charakter, nebo opakovat věci o kterých si nejsem jist, že jsou pravda. Budu se snažit odstranit kletbu sváru mezi bratry, tím že budu jednat jako tvůrce pokoje.

Zásada 8

Nenechám se zbavit odvahy, když budu pronásledován z důvodu spravedlnosti zmíněného v mých zásadách ani nebudu reptat kvůli utrpení, které budu muset podstoupit, ale raději vydám svůj život, než abych odstoupil od tohoto vysokého standartu života. Budu se radovat, protože vím, že mám velkou odměnu v nebesích. Budu usilovat o to, abych učinil tyto doposud zmíněné zásady ideovými pro celý svět a vynaložím svůj život a energii na to, abych mohl vidět lidi, jak dostávají moc od Boha k tomu, aby tyto stejné zásady mohli začít žít ve svých životech.

– John.s G .Lake

Významné události v životě John G. Lakeho

Významné události v životě John G. Lakeho

18. března 1870   Narozen ve Sv. Mariině; Ontário; Kanada;
- 1886   Přestěhoval se s rodiči do U. S. A. a usadili se v Sault sv. Marie, Michiganu.
- Říjen, 1891   Uveden do duchovní služby u metodistů v Chicagu. Odmítl pastorační a založil dvoje noviny.
- Únor 1893   Oženil se slečnou Jennie Stevens Newberry v Michiganu.
28. dubna 1898   Jeho žena byla zázračně uzdravena pod službou Johna Alexandra Dowieho, zakladatele Zion ve státě Illinois.
- 1901   Přestěhoval se do Zion City.
- 1904   Opustil Zion City. Přestěhoval se do Chicaga a zakoupil si poslanecké křeslo v Chicagské Radě obchodu.
- Duben 1907   Poté, co přijal křest v Duchu Svatém, opustil svůj úspěšný podnik na pojištění. Zbavil se svého bohatství a pustil se do nezávislé evangelizační práce a žil vírou.
19. dubna 1908   Opustil Indianopolis na pěti-roční misionářskou cestu do Afriky.
- Květen 1908   Přijel do Jižní Afriky.
- 1909   Vrátil se do Spojených států na šest měsíců, aby pořádal evangelizační shromáždění a získal tak prostředky na to, aby potom sebou mohl vzít dalších osm misionářů do Jižní Afriky.
- Leden 1910   Lake a jeho misijní společnost se vrátila do Jižní Afriky.

- 1910 Založil Apoštolskou církev a byl zvolen jejím vedoucím. Nakonec organizoval 125 bílých a 500 domorodých sborů.
- 1912 Poté, co se vrátil z výpravy z Kalahárské pouště, zjišťuje, že jeho žena neočekávaně zemřela na mrtvici a byla pochována. S jeho sedmi dětmi se Lake vrací domů do Spojených států, a už se do Afriky nikdy nevrátil.
27. listopadu 1913 Oženil se slečnou Florence Switzer a byl otcem pěti dětí.
- 1914 Založil Apoštolskou církev ve Spokaně, kde světově známé Healing Rooms přitahovaly tisíce lidí ze Spojených států a ostatních zemí. V dalších letech byly založeny nové církve v Portlandu, San Diegu a v dalších městech.
16. září 1935 Odešel k Pánu ve věku 65 let, zatímco pracoval jako pastor ve Spokane.